

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 2To/31/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415010245  
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8415010245.11

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.09.2023, v trestnej veci proti obžalovaným A. B. a A. C. B. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/37/2015 dňa 18.03.2022, takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaných

1. A. B., predtým D., E. F., nar. XX.XX.XXXX v G., trvalé bydlisko G., B. XXXX/X,
2. A. C. B., nar. XX.XX.XXXX v H., trvalé bydlisko I., okr. G., prechodne bytom J., F. X,

podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Kežmarok sp.zn. Pv 298/15/7700 zo dňa 13.07.2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona, zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, a v prípade obžalovanej A. B. aj pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zákona, ktorý mali spáchať tak, že

- dňa 17.04.2015 v čase o 10:00 hod. po tom, ako dňa 16.04.2015 B. K. C. B. zrušil trvalé bydlisko svojmu synovi A. C. B., bez súhlasu a proti vôli oprávnených osôb B. K. C. B., nar. XX.XX.XXXX a A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, vošli cez uzamknutú bránu na oplotený dvor rodinného domu v obci I., L. M. N. XXX/XX, O. G., cez otvorenú garáž prešli do obývacej miestnosti rodinného domu, aj napriek trojnásobnej výzve majiteľa domu B. K. C. B., aby dom opustili, že tam nemajú čo robiť, výzvy nerešpektovali, v dome ostali, obžalovaný kričal na poškodeného, že mu dlhuje 80.000,- eur, obžalovaná ako družka obžalovaného kričala na poškodeného B. K. C. B., že musí podpísať ňou predloženú listinu osvedčujúcu vklad jeho syna A. C. B. v sume 80.000,- eur do rekonštrukcie domu, z domu ho nepustí, kým to nepodpíše, či chce spokojne žiť, či chce byť na dôchodku zdravý, musia ísť na obecný úrad overiť podpisy, keď zo strachu chcel zavolať manželke, obžalovaná ho chytila za zápästie ľavej ruky, z vrecka košeľe mu vybrala mobilný telefón, opäť kričala, že neodíde, kým nepodpíše listinu a neobnoví synovi trvalý pobyt, obaja mu fyzicky bránili odísť z obývacej miestnosti a opustiť rodinný dom, pričom poškodený využil ich chvíľkovú nepozornosť, vybehol z domu cez pivnicu k uzamknutej vchodovej bráne, ktorej sa chytil oboma rukami a kričal o pomoc, obžalovaní ho dobehli, spoločne silou odťahovali od bránky, aby ho vtiahli späť do domu, pričom mu roztrhli košeľu, poškodený sa pustil bránky, vošiel do domu, kde na ich opätovnú

žiadosť nakoniec podpísal predloženú listinu o uznaní sumy 80.000,- eur a súhlasil s prihlásením A. C. B. na trvalý pobyt u neho iba preto, že vyhovením ich požiadaviek sa skôr dostane medzi cudzích ľudí a tým vyhľadá pomoc, ako aj z dôvodu obavy o svoj život, zdravie, majetok z opakovaných vyhrážok obžalovanej o tom, či chce žiť zdravý na dôchodku, či mu má zhorieť garáž, či chce mať pokoj, až na Obecnom úrade v I., kam bol poškodený nútený v prítomnosti A. B. a A. C. B. ísť prihlásiť syna na trvalý pobyt a overiť podpísanú listinu, zavolať pomoc, čím týmto konaním poškodenému B. K. C. B. a A. A. B. škodu nespôsobili,

pretože skutok nie je trestným činom.

#### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaných A. B. a A. C. B. vinnými pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona, zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, a v prípade obžalovanej A. A. B. aj pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zákona, ktorý mali spáchať tak, že

- dňa 17.04.2015 v čase o 10:00 hod. po tom, ako dňa 16.04.2015 B. K. C. B. zrušil trvalé bydlisko svojmu synovi A. C. B., bez súhlasu a proti vôli oprávnených osôb B. K. C. B., nar. XX.XX.XXXX a A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, vošli cez uzamknutú bránu na oplotený dvor rodinného domu v obci I., L. M. N. XXX/XX, O. G., cez otvorenú garáž prešli do obývacej miestnosti rodinného domu, aj napriek trojnásobnej výzve majiteľa domu B. K. C. B., aby dom opustili, že tam nemajú čo robiť, výzvy nerešpektovali, v dome ostali, obžalovaný kričal na poškodeného, že mu dlhuje 80.000,- eur, obžalovaná ako družka obžalovaného kričala na poškodeného B. K. C. B., že musí podpísať ňou predloženú listinu osvedčujúcu vklad jeho syna A. C. B. v sume 80.000,- eur do rekonštrukcie domu, z domu ho nepustí, kým to nepodpíše, či chce spokojne žiť, či chce byť na dôchodku zdravý, musia ísť na obecný úrad overiť podpisy, keď zo strachu chcel zavolať manželke, obžalovaná ho chytila za zápästie ľavej ruky, z vrecka košeľe mu vybrala mobilný telefón, opäť kričala, že neodíde, kým nepodpíše listinu a neobnoví synovi trvalý pobyt, obaja mu fyzicky bránili odísť z obývacej miestnosti a opustiť rodinný dom, pričom poškodený využil ich chvíľkovú nepozornosť, vybehol z domu cez pivnicu k uzamknutej vchodovej bráne, ktorej sa chytil oboma rukami a kričal o pomoc, obžalovaní ho dobehli, spoločne silou odťahovali od bránky, aby ho vtiahli späť do domu, pričom mu roztrhli košeľu, poškodený sa pustil bránky, vošiel do domu, kde na ich opätovnú žiadosť nakoniec podpísal predloženú listinu o uznaní sumy 80.000,- eur a súhlasil s prihlásením A. C. B. na trvalý pobyt u neho iba preto, že vyhovením ich požiadaviek sa skôr dostane medzi cudzích ľudí a tým vyhľadá pomoc, ako aj z dôvodu obavy o svoj život, zdravie, majetok z opakovaných vyhrážok obžalovanej o tom, či chce žiť zdravý na dôchodku, či mu má zhorieť garáž, či chce mať pokoj, až na Obecnom úrade v I., kam bol poškodený nútený v prítomnosti A. B. a A. C. B. ísť prihlásiť syna na trvalý pobyt a overiť podpísanú listinu, zavolať pomoc, čím týmto konaním poškodenému B. K. C. B. a A. A. B. škodu nespôsobili.

Proti tomuto rozsudku podali obaja obžalovaní v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu A. C. P. aj písomne (vo svojej podstate totožne) odôvodnili. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedli, že odvolanie podávajú čo do výroku o vine a treste a ostatných výrokoch, teda voči všetkým výrokoch, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo a to z nasledujúcich dôvodov. Nestotožňujú so skutkovou a právnou kvalifikáciou trestného činu tak, ako je to uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, v konaní nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní uznaní za vinných a odsúdení súdom prvého stupňa. Neexistuje žiadny dôkaz o protiprávnom konaní obžalovaného voči poškodeným. Skutková veta nemá vôbec oporu vo vykonanom dokazovaní a navyše sa ešte zakladá na dôkazoch, ktoré sú nepoužiteľné v súdnom konaní. Skutková veta vychádza a to neprípustne predovšetkým zo záznamu o trestnom oznámení, keďže poškodený vo svojom výsluchu sa k týmto skutočnostiam už viac nevyjadroval. Podľa súdnej praxe trestné oznámenie nesmie byť obsahom súdneho spisu. Napriek tomu skutok formulovaný v uznesení o vznesení obvinenia a žiaľ aj v rozsudku súdu prvého stupňa vychádza práve z tohto zdroja, teda z trestného oznámenia. Zdôrazňujú, že jediným priamym svedkom incidentu zo dňa 17.04.2015 je poškodený B. C. B., ktorý bezprostredne mohol vnímať udalosti kritického dňa, subjektívne ich prežívať a následne reprodukovat'. Výpovede ostatných svedkov sú len sprostredkované, podfarbené

ich obrazotvornosťou, bez poznania skutočnej situácie na mieste, čím je limitovaná aj ich výpovedná hodnota. Poškodený B. C. B. vo svojom jedinom výsluchu zo dňa 22.04.2015 v pozícii svedka nikdy netvrdil, že syn sa mu vyhrážal, alebo bol prítomný vyhrážkam, že by obmedzoval jeho osobnú slobodu, že by poškodeného prenasledoval k bránke domu a tam použil voči nemu akékoľvek násilie. Naopak poškodený tvrdil, že ho obžalovaný upokojoval, aby nepadikal a vrátil sa do domu, čo sa aj stalo. Ďalej poškodený tvrdil, že na Obecný úrad v I. išiel s obžalovaným dobrovoľne. Poškodený uviedol vo svojej výpovedi aj vo svojich vyjadreniach pred súdom, že z obžalovaného, ktorý je jeho synom, nemal strach a nepociťoval z jeho prítomnosti žiadne nebezpečenstvo. Ďalej poškodený uviedol, že nemal ani on ani jeho manželka A. A. B. žiadne výhrady k jeho prítomnosti u nich doma. Napokon syn v ich dome mal a má stále sídlo jeho spoločnosť J. s r. o., čo bolo v konaní preukázané aj výpisom z obchodného registra. Obžalovaný z ich súhlasom disponoval aj kľúčmi od domu vrátane bránky. Poškodený vo svojom výsluchu a ani vo svojich vyjadreniach pred súdom netvrdil a ani nevyzýval syna, aby opustil jeho dom, neuvádzal, že ho trhal od bránky, alebo že mu mal roztrhať košeľu a ani to, že by poškodeného donútili ísť s nimi na úrad ako uvádza skutková veta obžaloby. Skutková veta nemá takto oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutočnosť, že záznam o trestnom oznámení nie je možné použiť ako dôkaz pred súdom, je zrejmé zo štandardnej súdnej praxe, napr. rozhodnutie NS SR 2Tz/3/2009 publikovaný aj v časopise ZSP 24/2004. K výpovedi svedkyne A. H., ktorá vzhľadom na veľmi malú časť deja, ktorý mohla vidieť idúc popred dom poškodených na bicykli, nemohla objektívne vnímať okolnosti uvádzané vo svojej výpovedi, uvádzajú, že podľa ich názoru tieto svedkyňou opisované udalosti boli vo veľkej miere domyslené. Táto svedkyňa len prechádzala na bicykli a ani nezastavila. Preto nemohla ani vidieť, že by poškodeného ťahali do domu. Naviac priestor pred bránkou je široký cca 5 m. Pri rýchlosti cca 6,0 km/h, čo je dokonca len rýchlosť svižnej chôdze, jej trvalo prejsenie 5 m 3,0 s. Keď vezmeme do úvahy, že situáciu mohla sledovať len pokiaľ bola čelom k miestu deja, t. j. prvých 2,5 m (potom musela už byť k miestu deja chrbtom) mohla udalosti sledovať snáď 1,5 s, aj to za situácie, že na frekventovanej ceste musela sledovať premávku. Je teda zrejmé, že jej výpoveď je dotvorená jej obrazotvornosťou. Pre úplnosť uvádzajú, že svedkovia A. L. N. a A. Q. D. a ani poškodená A. A. B. dej vôbec nevideli. Ich výpoveď vzhľadom k skutkovej vete je preto celkom irelevantná. Nemohli preto vedieť ani vidieť, či poškodený išiel na úrad dobrovoľne či nedobrovoľne. Napokon títo svedkovia k tomu sa ani nevedeli vyjadriť. Obžalovaní prostredníctvom svojho obhajcu viac krát vo svojich podaniach a aj na hlavnom pojednávaní namietali čítanie zápisníc z výsluchov poškodených vykonaných v prípravnom konaní dňa 22.04.2015, nakoľko pri týchto výsluchoch nebol prítomný obhajca obvinených. Prítomný obhajca chcel byť prítomný na výsluchoch, žiadal o odloženie, opakovanie výsluchu, čo vyšetrovateľ bezdôvodne neakceptoval, pričom nešlo o neodkladný a neopakovateľný úkon. Uvedené potvrdila vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 06.12.2021 poškodená A. A. B.. Dokonca aj poškodený B. C. B. sa pred súdom vyjadril, že keď obhajca odchádzal z budovy polície, zastavil sa pri ňom (poškodený čakal v tom čase na chodbe na výsluch) a informoval ho, že musí súrne odísť a preto požiadal o odročenie výsluchu. Poškodený B. C. B. ďalej uviedol súdu, že pri jeho výsluchu sám upozornil vyšetrovateľa, že chýba pri úkone obhajca. Vyšetrovateľ však na to nijako nereagoval. Vyšetrovateľ teda evidentne nepostupoval v zmysle § 213 ods. 1 Tr. poriadku. Obvinení (teraz obžalovaní) tak nemohli využiť svoje zákonné obhajovacie práva. Štandardná súdna prax považuje takúto vadu konania za vážne porušenie práva na obhajobu a takáto výpoveď nemôže byť použitá v TK a ani prečítaná postupom podľa § 261 ods. 3, resp. 4 Tr. poriadku. Vid' aj stanovisko trestného kolégia NS SR zo 07.12.2009 Tpj 63/2009, ktoré detailne rieši daný problém vo vete II. zvlášť s ohľadom na to, že v osobe poškodeného B. C. B. išlo o jediného svedka a vo významnej miere o rozhodujúci dôkaz. Rovnaké stanovisko zaujalo aj uznesenie NS SR 2Tdo/5/2012 z 21.02.2010 k účasti obhajcu a možnosti čítania výpovede svedka na hlavnom pojednávaní a tiež aj NS SR 1TdoV 16/2012. Zvýrazniť pritom treba aj tú okolnosť, že keď aj v danom prípade fakticky obhajca sa nemohol zúčastniť úkonu, vyšetrovateľ neumožnil ani účasť obvinených na výsluchoch poškodených, hoci tak bez akýchkoľvek problémov mohol urobiť, boli totiž v tom čase dňa 22.04.2015 na mieste prítomní. V tomto smere dávajú do pozornosti aj rozhodnutie českých súdov, ktoré tiež vzhľadom na totožnosť právnej úpravy sú plne aplikovateľné aj na podmienky Slovenskej republiky (napr.: NS ČR 1Tzn/28/97 a 4Tz/209/2000), ktoré zaujímajú stanovisko k účasti obhajcov na úkonoch trestného konania ...."je mimo akúkoľvek pochybnosť, že obhajcovi musí byť poskytnutá primeraná lehota, aby fakticky bol schopný kontaktu s obvineným, účasti na úkonoch a riadneho vedenia obhajoby". Pokiaľ tomu tak nie je (ako v tomto prípade a obhajca fakticky sa nemohol pripraviť na obhajobu pre nedostatočný časový priestor a zložitosť veci a upozornil na to aj vyšetrovateľ), ide o postup non lege artis, teda významné porušenie práva na obhajobu, ktorého dôsledkom je potom neúčinnosť takto vykonaného dôkazu. Je treba si uvedomiť, že splnením podmienok § 261 ods. 3 resp. 4 Tr. poriadku sa zabezpečuje použiteľnosť dôkazu (výsluch svedka, ktorý neskôr môže využiť svoje právo, napr. odmietnuť vypovedať, alebo zmeniť

výpoved') z hľadiska rovnosti strán pri zachovaní podmienok spravodlivého procesu podľa čl.6 ods. 3 písm. d/ Listiny.( Vid' tiež R 18/1999-II a R 54/2001 Sb. rozhodnutí súdnych, R 81/2003-II). Práve uvedené platí v plnej miere aj o výpovedi svedkyne A. L. N. z prípravného konania čítanej na hlavnom pojednávaní dňa 16.09.2019. Súd ju prečítal postupom podľa § 264 ods. 1 Tr. poriadku (súd sa snažil odstrániť rozpory v jej výpovedi). Toto je síce možné, ale len za predpokladu, že výpoveď tejto svedkyne v prípravnom konaní bola vykonaná v súlade so zákonom, čo v tomto prípade splnené ale nebolo. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia k týmto námietkam obhajoby uviedol : „Pokiaľ sa jedná o námietku obhajcu obžalovaných a aj oboch poškodených týkajúcu sa zákonnosti výsluchu svedkov - poškodených v prípravnom konaní, súd uvádza, že obaja svedkovia — poškodení boli v prípravnom konaní vypočutí po vznesení obvinenia obom obžalovaným, teda vedeli, kto je osobou obvinenou a bol im známy príbuzenský pomer obvinených k nim a tiež boli riadne poučení o práve odmietnuť vypovedať v zmysle 130 Tr. poriadku, ktoré nevyužili. Na strane sedem zápisnice o výsluchu svedkyne poškodenej A. A. B. je poznámka vyšetrovateľa v tomto znení „Obhajca obv. B. G. O. opustil výsluch s tým, že nie je naň pripravený v dostatočnej miere a že musí odcestovať pracovne do Bratislavy, kde sa zdrží až do piatku. Bol upovedomený o tom, že výsluch bude prebiehať ďalej a taktiež bude vykonaný výsluch pošk. B. K. C. B., o čom sa dozvedel už pri výsluchu obvinených". Súd zdôrazňuje, že B. G. O. bol v čase výsluchu svedkov — poškodených obhajcom oboch obvinených na základe plnej moci, pričom obaja obvinení boli v tom čase zadržaní, čím vyšetrovateľovi a prokurátorovi plynula lehota 48 hodín na podanie návrhu na vzatie obvinených do väzby, pričom prokurátor napokon tento návrh aj podal. Je samozrejmé, že v danom prípade je výsluch svedkov — poškodených úkonom, ktorý neznesie časový odklad a nie je možné výsluch svedkov odkladať až na čas, kým si obhajca podľa svojich predstáv našťuduje vec alebo sa vráti z pracovnej cesty, dovolenky, rehabilitácie alebo podobne. Obhajca vedel o tejto procesnej situácii, v nej prevzal plnú moc a tiež vedel o tom, že budú realizované výsluchy a bolo len a len jeho rozhodnutím, či sa na nich zúčastní alebo nie. Žiadna judikatúra, ktorú uvádzali strany trestného konania, neumožňuje podmieniť výsluch svedkov účasťou obhajcu obžalovaných s následkom ich prepustenia zo zadržania na slobodu, pretože tým by sa zmarila podstata účelu trestného konania. To sa týka nielen výsluchu svedkov v prípravnom konaní, ale aj výsluchov obvinených v prípravnom konaní pred vyšetrovateľom alebo pred sudcom pre prípravné konanie v rámci rozhodovania o návrhu na vzatie do väzby. Napokon ani svedkovia poškodení a ani obhajcovia obžalovaných nenavrhlí výsluchy svedkov - poškodených zopakovať. Súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 30/2010 (bod II), v zmysle ktorého „ak obvinený po vznesení obvinenia sám (prostredníctvom obhajcu) žiada zopakovať výsluchy svedkov, je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní, aby po posúdení dôkaznej situácie vo veci rozhodli o potrebe vykonať kontradiktórny výsluch svedka. Na spravodlivé súdne konanie a na kritickú previerku výpovede svedka postačuje, ak je výsluch svedka vykonaný v prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu v konaní pred súdom". Obaja obžalovaní sa mali na hlavnom pojednávaní možnosť vyjadriť k výpovediam svedkov - poškodených z prípravného konania, ktoré boli síce sčasti vykonané bez prítomnosti ich obhajcu, ale nakoľko sa jednalo o neodkladný úkon a obhajca bol o tomto ich výsluchu upovedomený, boli ich výpovede v prípravnom konaní vykonané zákonným spôsobom v súlade s Trestným poriadkom a teda sú použiteľné ako dôkaz v konaní pred súdom." Obžalovaní nesúhlasia s tým, ako súd prvého stupňa vyhodnotil a právne uzavrel námietku obhajcu týkajúcu sa zákonnosti výsluchu svedkov a poškodených v prípravnom konaní. Obhajca obžalovaných už v návrhu na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. poriadku zo dňa 12.09.2017 uviedol, že výsluchy svedkov poškodených po vznesení obvinenia z prípravného konania trpia procesnou vadou, keďže boli vykonané bez prítomnosti obhajcu obžalovaných, ktorého si obžalovaní zvolili a to B. G. O., advokáta so sídlom advokátskej kancelárie R. M. S. XX, D.. K tomuto ďalej uviedli, že dňa 17.04.2015 o 12.10 hod. B. K. C. B. podal trestné oznámenie, ktoré v ten istý deň o 15:30 hod. dopíňal. Bez realizácie ďalších úkonov vyšetrovateľ PZ dňa 21.04.2015 t.j. po 4 dňoch vyhodnocovania skutočností uvádzaných v trestnom oznámení vydal uznesenie podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku, ktorým začal trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vzniesol obvinenie proti A. C. B. a A. B. (v tom čase Petrášovej). Následne hneď na druhý deň, t.j. 22.04.2015 v čase od 09:30 hod. bolo najskôr príslušníkmi OO PZ v Spišskej Belej realizované predvedenie A. C. B. a A. B. na útvar PZ, ktorých následne príslušníci OO PZ Kežmarok v čase o 11:20 hod. zadržali a umiestnili do cely policajného zaistenia OO PZ Kežmarok. V tom čase bolo A. C. B. a A. B. doručené uznesenie vyšetrovateľa PZ o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zo dňa 21.04.2015, s tým, že ich vyšetrovateľ PZ bude v ten istý deň len o dve hodiny neskôr vypočúvať v procesnom postavení už obvinených. Ďalej vyšetrovateľ PZ ešte dňa 22.04.2015 začal realizovať za sebou niekoľko vyšetrovacích úkonov, a to od 13:00 hod. do 14:00 hod. výsluch obvineného A. C. B., a od 14:10 hod. do 15:00 hod. výsluch obvinenej A. B. (D.). Pri výsluchu obvinených im vyšetrovateľ

PZ oznámil, že hneď po ukončení ich výsluchoch vykoná výsluch poškodenej A. A. B. a poškodeného B. K. C. B.. Zvolený obhajca B. G. O. sa zúčastnil oboch výsluchoch obvinených a z časti výsluchu poškodenej A. A. B. (vykonaný dňa 22.04.2015 od 16:00 hod. do 17:45 hod.), s tým, že do zápisnice o výsluchu poškodenej obhajca uviedol, že musí opustiť výsluch, že nie je na výsluch pripravený v dostatočnej miere, a že musí pracovne odcestovať. Zvolený obhajca sa už nezúčastnil na výsluchu B. K. C. B., ktorý vyšetrovateľ vykonal bezprostredne po výsluchu poškodenej A. A. B., a to v čase od 17:50 do 19:20 hod. K tomuto uviedli, že dňa 22.04.2015 zvolený obhajca nemohol z objektívnych dôvodov náležite prevziať obhajobu obvinených a riadne byť pripravený na výsluch poškodenej A. A. B. a na výsluch poškodeného B. K. C. B.. K tomu, aby obhajca bol schopný náležite prevziať obhajobu, je potrebné minimálne vykonať prvú poradu s obidvoma klientmi - obvinenými a dôkladne preštudovať vyšetrovací spis, oboznámiť sa s vykonanými procesnými úkonmi, posúdiť zákonnosť postupu OCŤK, právne vyhodnotiť situáciu, v ktorej sa obvinení nachádzali, zistiť postoj obvinených ku skutočnostiam uvádzaných v trestnom oznámení a v uznesení o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia. Po vykonaní týchto úkonov môže obhajca s klientom vykonať poradu za účelom voľby spôsobu obhajoby a následne vykonávať práva obhajoby, medzi ktoré patrí účasť na vyšetrovacích úkonoch. Vzhľadom na množstvo vykonaných úkonov príslušníkmi PZ a vyšetrovateľom PZ, a to v krátkom časovom slede (predvedenie obvinených o 9:30 hod., zadržanie obvinených o 11:00 hod., doručenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a už o 13:00 hod. výsluch obvineného...) zvolený obhajca nemal možnosť náležite sa pripraviť na ďalšie kolo vyšetrovacích úkonov a to na výsluchy svedkov poškodených. Prevzatie obhajoby a príprava obhajcu na vyšetrovacie úkony komplikovala aj skutočnosť, že obvinení boli zadržaní a umiestnení v cele policajného zaistenia OO PZ Kežmarok. Zvolený obhajca po príchode na OO PZ v Kežmarku, kde zistil, v akej situácii sa obvinení nachádzajú, sa musel vrátiť späť do sídla svojej advokátskej kancelárie, aby vyhotovil písomnosti k prevzatiu obhajoby, a to najmä plnomocenstvá pre obvinených, ktoré boli nutné k tomu, aby vyšetrovateľ PZ s advokátom vôbec vo veci komunikoval a Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci. Zdôrazňujem, že advokátska kancelária obhajcu sa nachádzala v Poprade, čo znamená, že obhajca znovu musel cestovať, a to mimo mesto, prejsť 35 km vzdialenosť (cestu Kežmarok - Poprad a späť), a na ceste stráviť minimálne 40 minút. Z čoho vyplýva, že príprava a prevzatie obhajoby si objektívne vyžadovala viac času. Po druhom príchode na OO PZ Kežmarok a doručení plnomocenstva vyšetrovateľovi, obhajcovi zostalo veľmi málo času, ak vôbec na nazretie do vyšetrovacieho spisu, lebo na oddelenie PZ prišiel tesne pred výsluchom obvinených. Obhajca pre nedostatok času nemal možnosť riadne preštudovať vyšetrovací spis a pripraviť sa na procesné úkony, ktoré plánoval vyšetrovateľ PZ bezprostredne vykonať. Za danej situácie po tom ako obhajca oznámil vyšetrovateľovi PZ pri výsluchu A. A. B., že nie je na výsluch pripravený v dostatočnej miere, s tým, že požiadal o ich odloženie, mal vyšetrovateľ PZ ukončiť výsluch A. A. B., a tento výsluch poškodenej dokončiť v iný vhodný termín (napr. na nasledujúci deň). Rovnako mal vyšetrovateľ postupovať aj pri výsluchu B. K. C. B., a tento tiež vykonať v iný vhodný termín, tak aby obhajca mal možnosť byť nielen formálne prítomný na výsluchoch, ale aby obhajca mal dostatočný čas pripraviť sa na tieto vyšetrovacie úkony a pripraviť si otázky pre svedkov - poškodených. Zdôrazňujem, že výsluch poškodenej A. A. B., a ani výsluch poškodeného B. K. C. B. zo dňa 22.04.2015 nemajú v zmysle § 263 ods. 3 písm. b) Tr. poriadku charakter neodkladného alebo neopakovateľného úkonu (§ 10 ods. 17 a 18 Tr. poriadku). Vykonanie týchto úkonov bolo možné odložiť na neskoršiu dobu. V danom prípade nešlo o výnimku, o neodkladný alebo neopakovateľný úkon pričom vyšetrovateľ PZ mal postupovať tak, aby umožnil obhajcovi riadny výkon obhajoby, t.j. úkony naplánovať tak, aby obhajca mal možnosť riadne prevziať a pripraviť sa na obhajobu obvinených. Vyšetrovateľ PZ mal vedomosť o tom, že obhajca sa úkonov nemôže z objektívnych dôvodov zúčastniť, napriek tomu výsluchy poškodených vykonal. Pri plánovaní a realizácii vyšetrovacích úkonov mal vyšetrovateľ PZ postupovať tak, aby bolo zachované právo na obhajobu, najmä právo obhajcu byť prítomný na výsluchu poškodenej A. A. B. a výsluchu poškodeného B. K. C. B. a umožniť obhajcovi klásť poškodeným otázky, najmä ak výsledky z týchto úkonov môžu byť použité ako dôkazy v konaní pred súdom. V tejto súvislosti nesúhlasia s tvrdením súdu prvého stupňa o neodkladnosti týchto úkonov z dôvodu plynutia lehoty 48 hodín vyšetrovateľovi a prokurátorovi na podanie návrhu na vzatie obvinených do väzby. Práve poukazujúc na dĺžku tejto lehoty mal vyšetrovateľ dosť času na to, aby výsluchy svedkov - poškodených vykonal hoci aj na druhý deň či už v prítomnosti obhajcu alebo samotných obvinených, ktorým mala byť poskytnutá možnosť zúčastniť sa týchto vyšetrovacích úkonov (ak by sa úkonov nemohol zúčastniť ich obhajca). Aj pri vykonaní týchto vyšetrovacích úkonov na druhý deň zostávalo dosť času vyšetrovateľovi na odovzdanie spisu prokurátorovi, ktorý mal stále dostatok času (celý deň) na spracovanie návrhu na vzatie obvinených do väzby. Pričom obhajcovi by bol tak poskytnutý priestor na to, aby sa pripravil na tieto vyšetrovacie úkony a usporiadal si svoje pracovné povinnosti. Časový priestor, ktorý bol poskytnutý obhajcovi na

prevzatie obhajoby a na prípravu na vyšetrovacie úkony a to len niekoľko minút, sa nedá ani len prirovnať s časom, ktorý mal vyšetrovateľ a prokurátor na úkony súvisiace s predmetným trestným konaním. V danom prípade tu práve bol priestor dané výsluchy svedkov - poškodených odložiť na druhý deň. Vec by určite zniesla tento krátky časový odklad. Navyše je nutné rozlišovať medzi procesnou situáciou, kedy súd len zisťuje, či existujú dôvody väzby u obvinených a situáciou, kedy súd už rozhoduje o vine obžalovaných, pričom v konaní podkladom pre návrh na vzatie do väzby a bohužiaľ z pohľadu súdu prvého stupňa jediným hlavným usvedčujúcim dôkazom aj pre uznanie viny obžalovaných sú práve zápisnice o výsluchoch poškodených A. A. B. a výsluchu poškodeného B. K. C. B. zo dňa 22.04.2015. Obžalovaní majú za to, že pri vykonávaní vyšetrovacích úkonoch výsluchu poškodenej A. A. B. a výsluchu poškodeného B. K. C. B. zo dňa 22.04.2015 bolo porušené ich právo na obhajobu a to z dôvodu, že obžalovaní nemali možnosť či už prostredníctvom svojho obhajcu alebo pri neprítomnosti obhajcu sami osobne poškodeným klásť otázky a výsluchy sa vykonali bez ich účasti. Zdôrazňujú, že uvedené nedostatky - závažné procesné chyby sa nedajú odstrániť ani v konaní pred súdom a to už vôbec nie čítaním zápisníc o výsluchu poškodenej A. A. B. a výsluchu poškodeného B. K. C. B. zo dňa 22.04.2015 na hlavnom pojednávaní, keďže je neprípustné, aby bola čítaná zápisnica o skoršom výsluchu svedka - poškodeného a to ani v prípade jeho neprítomnosti, resp. odopretí vypovedať, a rovnako nemôže byť čítaná zápisnica na vysvetlenie rozporu tvrdení svedka a to z dôvodu, že skoršou výpoveďou svedka - poškodeného došlo k porušeniu práva na obhajobu. Zápisnicu o výsluchu svedka nemožno čítať na hlavnom pojednávaní, nakoľko tieto úkony boli realizované v rozpore s ust. Trestného poriadku, bolo odopreté právo na obhajobu a to z dôvodu neprítomnosti zvoleného obhajcu B. O. a nejednalo sa ani o neopakovateľný a ani o neodkladný úkon, ktorý by nezniesol odklad. Podľa ust. § 44 ods. 2 Tr. poriadku; obhajca je oprávnený už v prípravnom konaní robiť v mene obvineného návrhy, podávať v jeho mene žiadosti a opravné prostriedky, nazerať do spisov a zúčastniť sa podľa ustanovení tohto zákona v konaní pred súdom úkonov, ktorých má právo zúčastniť sa obvinený, a vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní úkonov podľa § 213 ods. 2 až 4. Podľa ust. § 213 ods. 2 Tr. poriadku; obhajca má právo od vznesenia obvinenia zúčastniť sa úkonov, ktorých výsledok môže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom, iba ak vykonanie úkonu nemožno odložiť a obhajcu o ňom vyzrozumieť. Obvinenému a iným vypočúvaným osobám môže obhajca klásť otázky potom, keď policajt výsluch skončí. Podľa ust. § 213 ods. 4 Tr. poriadku; ak sa obhajca alebo ním splnomocnený obhajca nedostaví na nariadený úkon, policajt vykoná tento úkon aj bez jeho účasti okrem výsluchu obvineného, ktorý trvá na prítomnosti obhajcu. Podľa ust. § 263 ods. 3 Tr. poriadku; zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo svedka sa môže prečítať aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a taká osoba zomrela alebo sa stala nezvestnou, pre dlhodobý pobyt v cudzine alebo na neznámom mieste nedosiahnuteľnou, alebo ochorela na chorobu, ktorá natrvalo alebo na dlhší čas znemožňuje jej výsluch alebo ak sa taká osoba ani na opätovné predvolanie súdu k výsluchu bez dôvodného ospravedlnenia nedostaví a jej predvedenie bolo neúspešné; ak ide o výpoveď svedka, u ktorého bol v čase jeho výpovede v prípravnom konaní, ktorá sa má prečítať, dôvodný predpoklad, že na hlavnom pojednávaní ho nebude možné vypočuť, možno jeho výpoveď prečítať len vtedy, ak bol o úkone riadne upovedomený obvinený, a ak má obhajcu, jeho obhajca, išlo o neodkladný úkon alebo neopakovateľný úkon, alebo taká osoba na hlavnom pojednávaní bez oprávnenia odoprela vypovedať. Podľa ust. § 263 ods. 4 Tr. poriadku; zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130, možno prečítať len za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona. V danom prípade existujú vážne pochybnosti v otázke viny obžalovaných, pričom súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Na hlavnom pojednávaní dôkazy, ktoré podľa súdu prvého stupňa preukazujú vinu obžalovaných, boli vykonané v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami Trestného poriadku, obžalovanému už v prípravnom konaní pri výsluchu svedkov - poškodených boli upreté zákonné obhajovacie práva, skutkové zistenia uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa vychádzajú z dôkazov, ktoré sú nepoužiteľné v súdnom konaní. S poukazom na uvedené navrhujeme, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a) a b) Tr. poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Písomne odôvodnené odvolanie predložili obaja obžalovaní aj prostredníctvom obhajcu B. M. E., v ktorom po rekapitulácii výroku odvolaním neopadnutého rozsudku v jeho dôvodoch uviedli, že označený rozsudok považujú za nepresvedčivý, nepreskúmateľný, vecne nesprávny a vo svojich dôsledkoch za nezákonný. Napadnutý rozsudok trpí podstatnými chybami konania, ktoré napadnutým

výrokom rozsudku predchádzalo, najmä, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí alebo práva obhajoby (§ 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku); nejasnosti a neúplnosti deklarovaných skutkových zistení, ako aj skutočnosti, že sa súd I. stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku); v tom, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Tr. zákona (§ 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku). Obžalovaní sú toho názoru, že súd I. stupňa, v konaní, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, nerešpektoval predpísaný procesný postup, normatívne ukotvený v ust. § 263 ods. 4 Tr. poriadku, pri čítaní zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného B. K. C. B., ako aj svedkyne - poškodenej A. A. B., z prípravného konania, zo dňa 22.04.2015. Podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť vypovedať, podľa § 130, možno prečítať len za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, o svojom práve odoprieť vypovedať riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona. Podľa § 213 ods. 2 Tr. poriadku „obhajca má právo od vznesenia obvinenia zúčastniť sa úkonov, ktorých výsledok môže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom, iba ak vykonanie úkonov nemožno odložiť a obhajcu o ňom vyzrozumieť“. Podľa § 213 ods. 3 Tr. poriadku „ak obhajca oznámi policajtovi, že sa chce zúčastniť vyšetrovacieho úkonu podľa odseku 2, policajt je povinný včas mu oznámiť čas, miesto, konanie úkonu a druh úkonu, okrem prípadu, keď vykonanie úkonu nemožno odložiť a vyzrozumieť obhajcu nemožno zabezpečiť. O tomto postupe vyhotoví záznam, ktorý založí do spisu“. Podľa § 263 ods. 3 písm. b) Tr. poriadku „zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo svedka sa môže prečítať aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a išlo o neodkladný úkon alebo neopakovateľný úkon“. Podľa § 10 ods. 16 Tr. poriadku „neodkladným úkonom je taký úkon, ktorého vykonanie vzhľadom na nebezpečenstvo zmarenia alebo zničenia neznesie z hľadiska účelu trestného konania odklad na čas, kým sa začne trestné stíhanie“. Podľa § 132 ods. 1 Tr. poriadku „na začiatku výsluchu sa treba svedka opýtať na jeho pomer k prerokovávanej veci, ako aj k stranám a podľa potreby aj na iné okolnosti potrebné na zistenie jeho nezaujatosti a hodnovernosti. Svedkovi sa musí dať možnosť, aby súvisle vypovedal všetko, čo sám o veci vie a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti“. Predovšetkým sú toho názoru, že predpokladom aplikácie ust. § 263 ods. 4 Tr. poriadku je, že svedok na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť vypovedať podľa § 130 Tr. poriadku a zároveň, že jeho výsluch bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Tr. poriadku, teda, že obhajca bol o termíne výsluchu svedka riadne upovedomený a mal možnosť sa na tomto úkone zúčastniť. Z obsahu zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 22.07.2021, pritom vyplýva, že svedok - poškodený B. K. C. B., po zákonom poučení o jeho procesných právach a povinnostiach prehlásil, že poučeniu porozumel a vypovedať bude. Z obsahu predmetnej zápisnice rovnako vyplýva, že označený svedok - poškodený k veci vypovedal v rámci monologickej časti, avšak využil svoje procesné právo podľa § 130 Tr. poriadku a nevypovedal v dialogickej časti, teda odmietol odpovedať na prípadné otázky procesných strán a konajúceho súdu. V tejto súvislosti sme toho názoru, že pokiaľ označený svedok, vo vzťahu k dialogickej časti jeho výpovede, odmietol vypovedať s poukazom na ust. § 130 ods. 1 Tr. poriadku, využil priznané procesné právo v rozpore s jeho účelom a svojim procesným postavením v tomto trestnom konaní, nakoľko dôvodom vzniku práva na odopretie výpovede je samotná existencia uvedeného príbuzenského vzťahu svedka k obvinenému, pričom tento dôvod sa vzťahuje na výpoveď svedka ako celku (na rozdiel od práva obvineného odoprieť vypovedať, podľa § 34 ods. 1 Tr. poriadku). Z uvedeného dôvodu, pokiaľ súd I. stupňa akceptoval využitie práva svedka - poškodeného na hlavnom pojednávaní podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku nevypovedať v dialogickej časti jeho výpovede, potom postupoval celkom evidentne v rozpore s účelom, pre ktoré bolo predmetné procesné právo priznané svedkovi. Neboli preto splnené zákonné podmienky na procesný postup súdu I. stupňa, podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku čítaním zápisnice o výpovedi svedka B. K. C. B., na hlavnom pojednávaní, z prípravného konania, zo dňa 22.04.2015. Vzhľadom na to, že označený dôkaz, nebol na hlavnom pojednávaní, vykonaný súdom I. stupňa, zákonným spôsobom, nemohol konajúci súd na jeho obsah prihliadať pri svojom meritórnom rozhodovaní. Rovnako sme toho názoru, že na procesný postup (aplikáciu) ust. § 263 ods. 4 Tr. poriadku, pri čítaní zápisnice o výpovedi svedka - poškodeného B. K. C. B. a svedkyne A. A. B. na hlavnom pojednávaní, z prípravného konania, zo dňa 22.04.2015, nebola naplnená ani ďalšia kumulatívna procesná podmienka, spočívajúca v požiadavke, aby výsluch svedka (v prípravnom konaní) bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku (zákonným spôsobom), teda, že obhajca obvinených bol o termíne výsluchu svedka riadne a včas upovedomený a mal možnosť sa na tomto úkone zúčastniť tak, ako to vyplýva aj z dikcie ust. § 213 ods. 3 Tr. poriadku. Pod riadnym upovedomením obhajcu o termíne naplánovaného procesného úkonu treba rozumieť, že upovedomenie obhajcu vykazuje predpísané obsahové náležitosti a obhajca sa o

termíne úkonu spoľahlivo dozvedel od orgánu činného v trestnom konaní. Pod včasným upovedomením obhajcu o termíne procesného úkonu treba rozumieť upovedomenie, ktoré je realizované s dostatočným časovým predstihom pred termínom tohto úkonu, ktorý by obhajcovi umožňoval reálne sa zúčastniť a adekvátne sa pripraviť na jeho priebeh. Nakoľko podľa judikovanej praxe ESLP „uplatnenie práva na obhajobu musí byť konkrétne a efektívne a nie teoretické a iluzórne. Rozlišovanie medzi právnou pomocou de iure a de facto smeruje k tomu, že čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zakotvuje pomoc a nie ustanovenie obhajcu (porov. rozh. vo veci Artico c. Taliansko, z 13. mája 1980; Annuaire, č. 37). Výnimku z ustanoveného procesného postupu podľa § 213 ods. 3 Tr. poriadku potom predstavuje neodkladnosť naplánovaného (upovedomeného) procesného úkonu (v danom prípade výsluch svedkov: B. K. C. B.; A. A. B.). Z obsahu zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného A. A. B., z prípravného konania, zo dňa 22.04.2015 pritom vyplýva, že obhajca obvinených B. G. O., žiadal o odloženie ich výsluchu, nakoľko nie je naň pripravený v dostatočnej miere a má ďalšie neodkladné povinnosti v Bratislave. V tejto súvislosti všeobecné sudy konštantné judikujú, že „je mimo akúkoľvek pochybnosť, že obhajcovi musí byť poskytnutá primeraná lehota, aby fakticky bol schopný kontaktu s obvineným, účasti na úkonoch a riadneho vedenia obhajoby“ (porov.: NS ČR ITza 28/97; 4Tz 209/2000), ktoré sú plne aplikovateľné aj a podmienky Slovenskej republiky, a to s použitím komparatívneho a historického výkladu). Pokiaľ to tak nie je (ako v tomto prípade, keď obhajca sa fakticky nemohol pripraviť na obhajobu pre nedostatočný časový priestor a zložitosť veci, a pritom na tieto skutočnosti aj upozornil vyšetrovateľa), ide o postup non lege artis, znamenajúci významné (podstatné) porušenie práva na obhajobu, dôsledkom ktorého je potom aj neúčinnosť takto vykonaného dôkazu. V tejto súvislosti nemožno prisvedčiť správnosti právneho záveru prezentovaného súdom I. stupňa v napadnutom rozsudku (s. 15 odsek druhý), že výsluch označených svedkov, vzhľadom na to, že bol realizovaný v lehote ich zadržania, nadobudol povahu neodkladného úkonu. Predovšetkým, zákonodarca v ust. § 10 ods. 16 Tr. poriadku normatívne ukotvil legálnu definíciu neodkladného úkonu, podľa ktorej neodkladnosť úkonu je potrebné vzťahovať k času začatia trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku. V predmetnej veci je nesporné, že trestné stíhanie začalo dňa 21.04.2015 vydaním uznesenia, ktorým bolo podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku začaté trestné stíhanie a zároveň podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku im bolo za predmetný skutok aj vznesené obvinenie. Rovnako je podľa ich názoru nesporné, že v predmetnej trestnej veci bol zrealizovaný procesný výsluch svedkov - poškodených (B. K. C. B. a A. A. B.) v prípravnom konaní, dňa 22.04.2022, teda v čase po začatí trestného stíhania, ako aj po vznesení obvinenia. Z uvedeného dôvodu, v prípade výsluchu svedkov - poškodených, v rámci prípravného konania, realizovaných dňa 22.04.2022 nešlo o neodkladné procesné úkony, podľa § 10 ods. 16 Tr. poriadku a preto bolo povinnosťou vyšetrovateľa, podľa § 213 ods. 3 Tr. poriadku riadne, ale predovšetkým včas upovedomiť obhajcu obvinených o termíne výsluchu označených svedkov - poškodených (teda tak, aby sa obhajca mohol nerušene zúčastniť naplánovaných procesných úkonov a kvalifikovane sa pripraviť na ich realizáciu). Pokiaľ vyšetrovateľ v danom prípade nepostupoval procesne predpísaným spôsobom, podľa § 213 ods. 3 Tr. poriadku a napriek tomu vykonal výsluchy označených svedkov - poškodených (sčasti v neprítomnosti obhajcu obvinených), porušil tým právo obvineného na obhajobu a preto takáto výpoveď (zakladá podstatnú vadu konania) je na hlavnom pojednávaní procesne nepoužiteľná a nemôže byť na hlavnom pojednávaní ani prečítaná postupom podľa § 263 ods. 3, resp. ods. 4 Tr. poriadku. Osobitne v procesnej situácii, keď v osobe svedka - poškodeného B. K. C. B., ide o jediného priameho svedka a vo významnej miere o rozhodujúci dôkaz (porov.: stanovisko trestného kolégia NS SR, zo dňa 07.12.2009 Tpj 63/2009; primerane porov. aj R 79/2002 II.; R 81/2003; uznesenie NS SR 2Tdo/5/2012 z 21.02.2010; uznesenie NS SR 1 Tdo V 16/2012). Nad rámec uvedeného je potrebné si uvedomiť, že splnením podmienok, podľa § 263 ods. 3, ods. 4 Tr. poriadku sa zabezpečuje použiteľnosť dôkazu (výsluch svedka, ktorý neskôr môže využiť svoje právo napr. odmietnuť vypovedať alebo zmení svoju výpoveď) z hľadiska rovnosti procesných strán, pri zachovaní podmienok spravodlivého procesu, podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porov. R 18/1999 – Ila R 54/2001 Sb. Rozhodnutí soudních; R. 81/2003 - II.). K prezentovaným dôvodom nezákonnosti v procesnom postupe súdu I. stupňa, ktorý na hlavnom pojednávaní, podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku prečítal zápisnicu o výpovedi poškodeného - svedka B. K. C. B., pristupuje aj ďalší dôvod spočívajúci v tom, že výsluch označeného svedka - poškodeného, v prípravnom konaní, zo dňa 22.04.2015, nebol zrealizovaný v súlade s ust. § 132 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko svedok - poškodený, hneď v úvode svojej výpovede (s. 6 odsek tretí) prehlásil, že „odmietam opakovať výsluchy zo dňa 17.04.2015 a trvám na jeho obsahu s tým, že k uvedenému dodávam“. Obžalovaní sú toho názoru, že svedecká výpoveď zrealizovaná označeným spôsobom je v rozpore s ust. § 132 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko nie je autentická, pretože svedok je povinný vypovedať o všetkých skutkových okolnostiach, ktoré vnímal vlastnými zmyslami a ktoré si ešte pamätá a nemôže

sa tejto procesnej povinnosti zbaviť, či redukovať tým, že využije pri svojej výpovedi skratky takéhoto charakteru, že sa pri svojej výpovedi odvolá na svoju skoršiu výpoveď, navyše v situácii, keď jeho výpoveď, na ktorú sa v rámci procesného výsluchu odvoláva, má neprocesný charakter, nakoľko táto bola zrealizovaná postupom podľa § 196 ods. 1 Tr. poriadku, teda ešte pred začatím trestného stíhania, podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku. Za týchto okolností výpoveď označeného svedka je len doplnením jeho predchádzajúcej neprocesnej výpovede a preto je neúplná (nekompletná) z hľadiska jej obsahu, ako aj štruktúry. (primerane porov.: uznesenie NS SR z 12.12.2002, sp. zn.: 6To 66/2002). 2.2. Rovnako sú obžalovaní toho názoru, že súd I. stupňa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, nerešpektoval predpísaný procesný postup normatívne ukotvený v ust. § 269 Tr. poriadku, keď na hlavnom pojednávaní prečítal zápisnicu o podanom trestnom oznámení, spolu s jej doplnením, zo dňa 17.04.2015. V tejto súvislosti sú toho názoru, že zápisnicu o podanom trestnom oznámení, podľa § 196 ods. 1 Tr. poriadku, slúži ako podklad nato, aby orgán činný v trestnom konaní kvalifikovane rozhodol o tom, či bude postupovať podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku a začne v konkrétnej veci trestné stíhanie, resp. postupom, podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku, zároveň aj podozrivej osobe vznesie obvinenie. Jednoducho zápisnica o podanom trestnom oznámení, si zachová svoje procesné účinky len vo vzťahu k začatiu trestného stíhania, podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku, resp. k vzneseniu obvinenia, podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku. Pokiaľ vyvstane potreba opätovne vypočuť oznamovateľa po začatí trestného stíhania, resp. vznesení obvinenia, potom je potrebné postupovať procesné predpísaným spôsobom a takúto osobu v konaní vypočuť ako svedka, podľa § 127 a nasl. Tr. poriadku. Prezentovanému právnomu záveru koreluje aj konštantná judikovaná súdna prax, podľa ktorej „obžaloba môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia jeho vyhlásením (§ 206 ods. 1 Tr. poriadku), ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“, podľa §199 ods. 1 Tr. poriadku“ (porov. stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR zo 07.12.2009, sp. zn.: Tpj 63/2009). Jednoducho už podaná obžaloba nemôže byť argumentačne založená na obsahu dôkazov (podkladov), ktoré boli vykonané pred začatím trestného stíhania a nemožno preto, v podanej obžalobe, navrhovať vykonanie dôkazu na hlavnom pojednávaní, čítaním zápisnice o podanom trestnom oznámení, postupom podľa § 269 Tr. poriadku, nakoľko celkom evidentne v takom prípade ide o obchádzanie predpísaného procesného postupu čítania zápisnice o výsluchu svedka z prípravného konania, podľa § 263, resp. § 264 Tr. poriadku. So zreteľom na zásadu zákonnosti (§ 2 ods. 1 Tr. poriadku), má ísť o dôkazy obstarané a vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ súd neobstará, resp. nevykoná niektorý dôkaz na hlavnom pojednávaní, v procesnej forme a spôsobom predpísaným Trestným poriadkom, pritom ale časť svojich skutkových zistení, o chybné vykonaný dôkaz opiera, ide o podstatnú chybu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku. V danom prípade súd I. stupňa svoje skutkové zistenia ohľadom protiprávnosti konania obžalovaných, tak ako je toto popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku, založil výlučne resp. v rozhodujúcej miere práve na svedeckých výpovediach B. K. C. B. a A. B., ktorých výpovede v prípravnom konaní boli produkované bez toho, by boli rešpektované predpísané procesné podmienky, tak ako sú tieto podrobne špecifikované v tomto odvolaní. Namietaná procesná neperfektnosť, pri realizácii predmetných svedeckých výpovedí v rámci prípravného konania prenáša svoju nezákonnosť aj na následne vykonanie predmetných dôkazov na hlavnom pojednávaní, keď súd I. stupňa označené dôkazy vykonal procesným postupom, podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku, teda bez toho, aby na takýto procesný postup boli splnené zákonné podmienky, a preto namietaný procesný postup súdu I. stupňa vo svojich dôsledkoch zakladá aj porušenie ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom. Namietaná nejasnosť a neúplnosť deklarovaných skutkových zistení v napadnutom rozhodnutí súdu I. stupňa, postihuje rozhodujúce (tzv. ťažiskové) skutkové okolnosti tvoriace konštrukciu skutku (napadnutého rozhodnutia) charakterizujúce protiprávnosť konania, ktoré je im kladené za vinu, pričom spoľahlivé preukázanie (objektívizácia) označených skutkových okolností sa javí predikatívnym vo vzťahu k neplneniu pojmových znakov objektívnej stránky predmetných skutkových podstát zločinu, spočívajúcich v „neoprávnenom bránení v užívaní osobnej slobody“, ako aj v „neoprávnenom vniknutí, resp. zotrvaní v obydlí iného a v konečnom dôsledku aj v „hrozbe inej ťažkej ujmy, nútil, aby niečo konal“. Súd I. stupňa v napadnutom rozsudku, dospel ku skutkovým zisteniam, že obžalovaní: bez súhlasu a proti vôli oprávnených osôb - poškodených, vošli cez uzamknutú bránu na oplotený dvor rodinného domu poškodených; napriek trojnásobnej výzve majiteľa domu, aby dom opustili, výzvy nerešpektovali a v dome ostali; poškodenému bránili odísť z obývacej izby a opustiť rodinný dom; dobehli poškodeného pri bráne rodinného domu, od ktorej sa ho snažili odtiahnuť a vtiahnuť späť do domu; kričali, že poškodený musí podpísať listinu preukazujúcu vklad jeho syna A. C. B., v sume 80.000,- eur do rekonštrukcie domu (len vo vzťahu k obžalovanej A. B.); a to na základe výpovede obžalovaných a poškodených (A. B. a B. C. B.) a podporne aj na základe obsahu

svedeckých výpovedí: H., N. a D.. Pokiaľ ide o ich výpovede ako obžalovaných žiada sa akcentovať, že títo na hlavnom pojednávaní využili svoje právo a odmietli vo veci vypovedať, pričom z ich formálneho vyhlásenia, podľa § 257 Tr. poriadku, ako aj spôsobu vedenia ich obhajoby, je zrejmé, že obaja svoju vinu zo skutku, ktorý je im kladený za vinu, popierajú. Z argumentácie súdu I. stupňa, ktorá tvorí súčasť napadnutého rozsudku, je zrejmé, že za tohto stavu veci súd I. stupňa potom vychádzal z obsahu ich výpovede z prípravného konania, zo dňa 09.06.2015 (tzv. pokračovanie vo výsluchu obvinených), v rámci ktorého sa obaja obžalovaní ku spáchaniu predmetného skutku priznali výlučne formálne. Z uvedeného dôvodu súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní, na návrh prokurátora, postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. poriadku prečítal zápisnice o výsluchu obžalovaných z prípravného konania, zo dňa 09.06.2015, a to napriek tomu, že samotný konajúci súd prezentuje zásadné pochybnosti o zákonnosti takto (formálne) vykonaného výsluchu, bez toho, aby sa obžalovaní spontánne a autenticky vyjadrili ku skutku, ktorý je im kladený za vinu. Inak povedané súd I. stupňa deklaruje nezákonnosť v procesnom postupe vyšetrovateľa pri realizácii výsluchu obžalovaných v prípravnom konaní, spočívajúcej v tom, že predmetný výsluch, nezodpovedá predpísaným procesným pravidlám, normatívne ukotvených v ust. § 121 ods. 1; § 122 ods. 2, 3 Tr. poriadku, keď vyšetrovateľ realizujúci predmetné výsluchy nevyzval obžalovaných, aby sa títo spontánne (v monologickej časti výsluchu) vyjadrili k obvineniu (§ 122 ods. 2 Tr. poriadku) a nekládol im ani žiadne doplňujúce otázky v dialogickej časti výsluchu), pre prípad, ak by títo odmietli vypovedať v rámci monologickej časti (§ 122 ods. 3 Tr. poriadku), čo celkom zjavne nejde o tento prípad. Jednoducho, pokiaľ súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní čítal zápisnice o výpovediach obžalovaných z prípravného konania (zápisnica o výsluchu, zo dňa 09.06.2015), potom celkom evidentne postupoval v rozpore s ust. § 258 ods. 4 Tr. poriadku, ktoré podmieňuje možnosť čítania zápisnice o výsluchu obvinených z prípravného konania zákonnosťou realizácie takéhoto výsluchu, pod čím treba rozumieť aj rešpektovanie predpísanej metodiky vedenia takéhoto výsluchu, podľa § 121 ods. 1; § 122 ods. 2, ods. 3 Tr. poriadku a preto nemohol na ich obsahu založiť relevantné skutkové zistenia o tom, že predmetný skutok sa stal spôsobom, ako to popisuje aj skutková veta napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti sa žiada osobitne pripomenúť, že povinnosť konajúceho súdu, hodnotiť produkované dôkazy, primárne z hľadiska ich zákonnosti (zákonnosti ich získania), *expressis verbis* vyplýva z dikcie ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorej „orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom ...“. V danom prípade súd I. stupňa, nepostupoval procesne predpísaným spôsobom pri hodnotení označených dôkazov. Pokiaľ ide o výpoveď svedka - poškodeného B. K. C. B. z prípravného konania, zo dňa 21.04.2015 (správne dňa 22.04.2015), súd I. stupňa, túto nijako nehodnotí v intenciách ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, osobitne z hľadiska zákonnosti jej získania. Označenú svedeckú výpoveď referuje výlučne formálne a mechanicky, teda v komprimovanej forme „prerozprávaní“, čo bolo obsahom takejto výpovede, a to v zhode s konštrukciou skutkovej vety napadnutého rozsudku (s. odsek druhý). V tejto súvislosti namietame, že súd I. stupňa, pri vykonávaní predmetného dôkazu - čítaním zápisnice o výsluchu svedka — poškodeného B. K. C. B., z prípravného konania zo dňa 21.04.2015 (správne dňa 22.04.2015), nerešpektoval ust. § 263 ods. 4 Tr. poriadku, pričom v tejto súvislosti v celom rozsahu sa pridriavame nami prezentovanej argumentácie, ktorá tvorí súčasť tohto odvolania (čl. II, bod 2.1.; bod 2.2.), na obsah ktorej v jednotlivostiach odkazujeme. Nemohol preto súd I. stupňa, pri svojom rozhodovaní (vyvodzovaní skutkových zistení) prihliadať na obsah nezákonne získaného dôkazu, čím porušil ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Rovnako sú toho názoru, že súd I. stupňa v napadnutom rozsudku, zrejme nedopatrením opomenul zreferovať obsah svedeckej výpovede B. K. C. B. produkovanej na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.07.2021, kde svedok v rámci monologickej časti tejto výpovede kategoricky poprel všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, tvoriace vo svojom súhrne konštrukciu skutku, ktorý je im kladený za vinu a zároveň prijateľným spôsobom objasňuje svoju tenznú reakciu na Mestskom úrade, ako aj na dvore jeho rodinného domu, emočnou vypätosťou vzniknutej situácie, vyvolanej predovšetkým disharmóniou vzťahu jeho manželky a obžalovanej A. B.. Namietaná vada v procesnom postupe súdu I. stupňa pri hodnotení svedeckej výpovede B. K. C. B. nadobúda na význame a závažnosti, že v osobe označeného svedka ide o jediného priameho svedka, voči ktorému protiprávne konanie obžalovaných malo smerovať. Sumarizačne tak možno konštatovať, že práve výpoveď svedka - poškodeného B. K. C. B. neguje súdom tvrdené skutočnosti o protiprávnosti konania obžalovaných. Námietky prezentované vo vzťahu k nezákonnosti produkovania výsluchu svedka - poškodeného B. K. C. B. možno v celosti (bez výnimky) vzťahovať aj na produkovanie svedeckej výpovede A. A. B.. V tejto súvislosti rovnako v celosti odkazujú na ich argumentáciu, ktorá tvorí súčasť tohto odvolania (čl. II, bod 2.1.; bod 2.2.). Z uvedeného dôvodu súd I. stupňa, pri svojom rozhodovaní nemohol prihliadať ani na obsah predmetnej svedeckej výpovede. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď A. H., túto súd I. stupňa hodnotí ako pravdivú, nakoľko táto vypovedala bez akýchkoľvek rozporov, a teda potvrdila, že videla (keď prechádzala okolo rodinného domu poškodených) ako poškodeného B. K. C. B., obžalovaní ťahajú smerom do domu a počula aj

to, ako poškodený raz zavolať o pomoc. V tejto súvislosti sa žiada akcentovať, že pokiaľ svedkyňa mala popisovať spôsob, ako mali obžalovaní ťahať poškodeného do domu, táto síce tento spôsob vzápätí popisuje, avšak zároveň dodáva, že „to si myslím“. Sme toho názoru, že svedok má povinnosť vypovedať len o tom, čo mu je známe o skutku a čo vnímal vlastnými zmyslami. Predmetom výpovede svedka však nemôžu byť jeho domnienky. Jednoducho svedok nemôže mozaiku skutkových okolností dotvárať svojou predstavivosťou. V uvedenom smere potom svedecká výpoveď nie je autentická, ale skreslená, a teda na vyvodenie skutkových záverov nespoľahlivá (nehodnoverná). Bez významu nie je ani skutočnosť (ba práve naopak), že označená svedkyňa pripustila problémy so zrakom. Je potrebné si uvedomiť, že svedecká výpoveď sa kreuje v určitých fázach (vnímanie, zapamätanie si vnímaných skutočností; reprodukcia skutočností), a preto nedostatky jej kreovania, osobitne ak tento nedostatok postihuje úvodnú fázu (fázu vnímania), ktorá zásadným spôsobom determinuje validitu chronologicky nasledujúcich fáz, vo svojich dôsledkoch postihujú aj jej hodnovernosť, resp. pravdivosť. Nemožno preto prisvedčiť správnosti záveru, prezentovaného súdom I. stupňa v napadnutom rozsudku (s. 7 druhý odsek), že napriek tomu, že svedkyňa pripustila problémy so zrakom, avšak jednoznačne potvrdila to, čo videla, nakoľko my nevieme, čo konkrétne (reálne) svedkyňa videla, v dôsledku zrakového handicapu. Navyše svedkyňa A. H. vnímala (aj to skreslene v dôsledku spomínaného zrakového handicapu) len veľmi krátku sekvenciu skutkového deja radovo 2 sekundy), bez poznania (vnímania) skutkového kontextu, teda bez toho, aby vnímala skutkové okolnosti, ktoré tomu bezprostredne predchádzali, ako aj tejto (tejto skutkovej sekvencii) nasledovali. Nemožno preto nekriticky uveriť svedeckej výpovedi A. H., bez toho, aby sme túto podrobili kritickej previerke, tak jednotlivo (z hľadiska jej pravdivosti, resp. hodnovernosti), ako aj v kontexte s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov, osobitne v kontexte s obsahom svedeckej výpovede B. K. C. B., ktorý vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, kategoricky negoval tvrdenia označenej svedkyne a navyše (na rozdiel od tejto svedkyne) adekvátnym spôsobom objasnil skutkový kontext toho, čo mala (či mohla) vnímať svedkyňa H.. Z uvedeného dôvodu, bolo povinnosťou súdu I. stupňa pristupovať k hodnoteniu svedeckej výpovede A. H. so značnou obozretnosťou a komplexne, v intenciách ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď A. L. N., súd I. stupňa sa pri jej hodnotení obmedzil výlučne na skutkovú okolnosť týkajúcu sa žiadosti poškodeného B. K. B., aby privolala políciu. Súd I. stupňa však opomenul predpísaným procesným spôsobom, podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku vyhodnotiť aj ďalšie, pre meritum veci významné skutkové okolnosti, o ktorých označená svedkyňa vypovedala a ktoré tomu chronologicky predchádzali, resp. nasledovali. Predovšetkým z obsahu výpovede označenej svedkyne rovnako vyplynulo, že poškodený B. K. C. B., prišiel do jej kancelárie v sprievode jeho syna (obžalovaného), pričom sa obaja posadili a vyčkali, kým vybaví stránky pred nimi, pričom neregistrovala, aby niekto poškodeného v kancelárii nielen pridržiaval alebo ho v niečom obmedzoval, prípadne mu v niečom bránil a neregistrovala ani to, aby iné osoby prítomné v kancelárii sa poškodenému nejako vyhrážali, resp. ho nejako obmedzovali. Zároveň uviedla, že „pán B. ml. bol pokojný“. Bez významu nie je (ba práve naopak) ani vyjadrenie označenej svedkyne, že poškodený síce nebol v takej obvyklej pohode, avšak pokiaľ by on sám ju nepožiadaval o privolanie polície, tak ona by iniciatívne políciu nevolala. Z obsahu svedeckej výpovede A. L. N. síce nepochybne vyplýva, že poškodený ju požiadaval o privolanie polície, avšak z obsahu jej svedeckej výpovede rovnako vyplýva, že ona sama iniciatívne by políciu nevolala, nakoľko nevidela na takýto postup dôvod, a to vzhľadom na okolnosti, ktoré tomu predchádzali, keď poškodený prišiel do jej kancelárie bez toho, aby ho niekto násilím pridržiaval (priviedol), alebo ho v niečom obmedzoval, prípadne mu v niečom bránil. Navyše poškodený nijako bližšie nešpecifikoval dôvod žiadosti o privolanie polície, okrem toho, že uviedol, že je tam nedobrovoľne. Jednoducho žiadne iné - súvisiace skutkové okolnosti (okrem žiadosti poškodeného o privolanie polície) neodôvodňujú súdom I. stupňa, deklarované skutkové zistenie, že poškodený bol v kancelárii na Mestskom úrade v I. nedobrovoľne, a aby existoval objektívny dôvod na privolanie polície. Podľa názoru obhajoby, určitú rozrušenosť poškodeného, ako aj jeho žiadosť o privolanie polície, možno kauzálnie priradiť k tomu, že medzi jeho manželkou A. A. B. a obžalovanou A. B. pretrvávajú dlhodobu nedorozumenia osobného charakteru sprevádzané vzájomnou animozitou, čo si v tom čase (momente) uvedomoval aj poškodený a v uvedenom kontexte si uvedomil aj to, že jeho manželka bude negatívne reagovať na úkon, pre ktorý sa ustanovil na Mestský úrad v I., a preto sa mu snažil, podľa všetkých okolností zabrániť skratovým konaním, keď požiadaval svedkyňu A. L. N. o privolanie polície. Prezentovanej verzii nasvedčuje aj skutočnosť, že pokiaľ by samotnému príchodu poškodeného na Mestský úrad bezprostredne predchádzal v skutkovej vete napadnutého rozsudku popisovaný fyzický konflikt, sprevádzaný vyhrázaním sa vážnou ujmou, potom týmto okolnostiam by zodpovedala aj reakcia poškodeného po príchode na Mestský úrad, ktorý by využil prvú príležitosť ako požiadať o pomoc, už pri vstupe do kancelárie. Reakcia poškodeného však bola opačná, keď počkal, kým svedkyňa A. L. N. nevybaví všetky stránky, ktoré boli v poradí pred ním a

až tak, bez nejakých sprievodných reakcií formálne požiada o privolanie polície. Namietajú teda, že súd I. stupňa výpoveď svedkyne A. L. N. hodnotí účelovo, tendenčne a selektívne v ich neprospech, keď hodnotí výlučne tie časti výpovede, ktoré podľa názoru súdu I. stupňa usvedčujú obžalovaných, avšak opomenul tieto skutkové okolnosti vyhodnotiť v kontexte s ďalšími skutkovými okolnosťami, o ktorých označená svedkyňa vypovedala a ktoré vyznievajú v ich prospech. Navyše označená svedkyňa nevypovedala ku skutku, ktorý je kladený obžalovaným za vinu v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ale o postdeliktálnych skutkových okolnostiach, ktoré nasledovali po spáchaní predmetného skutku. Prezentované hodnotenie svedeckej výpovede A. L. N. možno vzťahovať aj na svedeckú výpoveď A. Q. D., ktorý vypovedal zhodne so svedkyňou A. L. N.. Súd I. stupňa v napadnutom rozsudku však opomenul procesne predpísaným spôsobom vyhodnotiť listinný dôkaz - výpis z obchodného registra Okresným súdom Prešov, oddiel sro, vl. č. 17153/P, z obsahu ktorého vyplýva zápis spoločnosti s ručením obmedzeným s obchodným menom: J., s.r.o., so sídlom L. M. XX, I.; IČO: XXXXXXXX, ktorej jediným spoločníkom a konateľom, je obžalovaný A. C. B.. Podľa ich názoru, podstatným vo vzťahu k obsahu referovaného listinného dôkazu sa javí skutočnosť, že označená obchodná spoločnosť, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je obžalovaný A. C. B., sídli na adrese, ktorá je zhodná s trvalým pobytom poškodených, teda v rodinnom dome, kde malo dôjsť k spáchaniu predmetného skutku. Jednoducho obžalovaný mal k predmetnému domu, z uvedeného právneho dôvodu (titulu), aj užívacie právo a s tým spojené právo vstupu do predmetného rodinného domu, čo v konečnom dôsledku potvrdil aj samotný poškodený vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, keď uviedol, že obžalovaný disponoval legálne vlastnými kľúčmi ku vstupu do predmetného rodinného domu. Sumarizačne možno konštatovať, že z ustálenej súdnej praxe vyplýva požiadavka, aby každé rozhodnutie bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené, keďže rozhodnutie by malo byť zákonné a spravodlivé (z pohľadu výroku) a presvedčivé (z pohľadu odôvodnenia). Odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť o opodstatnenosti výrokov rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti, zákonnosti a spravodlivosti. Riadne odôvodnenie rozhodnutia má vplyv jednak na možnosť uvádzať návrhy a argumenty procesnými stranami s tým, aby bolo zaujaté stanovisko v odôvodnení rozhodnutia, resp. na možnosť účinne napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom, jednak na zabránenie tomu, aby bolo rozhodnutie arbitrárne, resp. naopak, aby bolo rozhodnutie preskúmateľné (porov. uznesenie NS SR, zo dňa 30.09.2020, sp. zn.: 3To/4/2020). Sú toho názoru, že súd I. stupňa pri plnení takto vymedzenej povinnosti riadiť sa pri ustálení skutkových záverov, vyššie špecifikovanými požiadavkami nepostupoval dôsledne a dopustil sa viacerých pomerne zásadných pochybností, ktoré majú za následok nelogickosť a v konečnom dôsledku nedostatočnú preskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Inak povedané, skutkové zistenia vyjadrené v skutkovej vete a ich odôvodnenie v napadnutom rozsudku trpia, v dôsledku nedostatočne vykonaného zváženia všetkých okolností prípadu viacerými závažnými rozporami a medzerami (vrátane rozporov a medzier namietaných obhajobou), na podklade čoho nemožno označiť súdom I. stupňa formulované skutkové zistenia za logicky udržateľné. V podstatných častiach sa javia ako neúplné a opomínajúce viacero pre objasnenie skutkového stavu veci dôležitých okolností, ktoré nemajú odraz ani v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uvedené je potom v prirodzenom rozpore s obsahom ust. § 168 ods. 1 a nasl. Tr. poriadku. V uvedenom smere deklarované skutkové zistenia nevytvárajú spoľahlivý skutkový základ pre právne závery, ku ktorým dospel súd I. stupňa v napadnutom rozsudku. Zároveň namietaným procesným postupom súdu I. stupňa je daný aj odvolací dôvod, podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku, keď súd I. stupňa sa v konaní, ktoré bezprostredne predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, sa dopustil viacerých zásadných porušení ustanovení Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci ako aj právo na obhajobu, a rovnako je daný odvolací dôvod aj podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, pre nejasnosť a neúplnosť deklarovaných skutkových zistení, ako aj z dôvodu, že sa súd I. stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie, nevyhnutným dôsledkom čoho sú aj chyby v napadnutých výrokoch. Vzhľadom na namietanú nesprávnosť a neúplnosť deklarovaných skutkových zistení (záverov) v napadnutom rozsudku, ktoré postihujú rozhodujúce (tzv. ťažiskové) skutkové okolnosti odôvodňujúce existenciu obligatórnych pojmových znakov tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty zločinu obmedzovania osobnej slobody, podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona, zločinu porušovania domovej slobody, podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zákona a v prípade obžalovanej navyše aj zločin vydierania, podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) Tr. zákona, neobstoja ani právne závery, ktoré súd I. stupňa vyvodil na ich základe v napadnutom rozsudku. Pri trestnom čine obmedzovania osobnej slobody, podľa §183 Tr. zákona sa po objektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel bránil inému užívať slobodu pohybu hoci iba na krátku dobu, ak je bránenie ťažko prekonateľné. Bránením v užívaní osobnej slobody je zásah do osobnej slobody, ktorým sa znemožňuje alebo obmedzuje voľný pohyb človeka a zároveň sa mu zabráňuje o svojom pohybe slobodne rozhodovať. Obžalovaní sú toho názoru, že

naplnenie pojmového znaku objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty, spočívajúci v bránení v užívaní osobnej slobody inému, v danom prípade poškodenému B. K. C. B., je apriori vylúčené vzhľadom na obsah jeho svedeckej výpovede produkovanej na hlavnom pojednávaní dňa 22.07.2021, keď tento kategoricky poprel, že by obžalovaní mu obmedzovali osobnú slobodu, či použili násilie tak, ako je to obžalovaným kladené za vinu v napadnutom rozsudku. Zároveň kategoricky poprel aj to, aby na obecny úrad išiel nedobrovoľne a nemal z obžalovaných ani strach. Navyše dodal, a teda negoval, aby mal nejaké výhrady proti tomu, aby obžalovaní k nemu (ním) chodili domov, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že syn mal v ich dome sídlo firmy a rovnako aj to, že syn mal s ich súhlasom kľúče od rodinného domu. Nič na veci nemení ani skutočnosť, ktoré vo svojej svedeckej výpovedi uvádzala H., z dôvodov už prezentovaných. Na základe uvedeného sú toho názoru, že v ich konaní absentuje naplnenie ustanoveného obligatórneho pojmového znaku objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty spočívajúceho v „bránení v užívaní osobnej slobody inému“. V dôsledku absencie označovaného elementárneho obligatórneho znaku objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty, objektívne neprichádza do úvahy naplnenie ani pojmových znakov subjektívnej stránky, vo forme úmyselného zavinenia. Jednoducho medzi obsahom vo veci produkovaných dôkazov a na ich základe ustálených skutkových zistení, na strane jednej a právnymi závermi, ku ktorým dospel súd I. stupňa, musí existovať kauzalita. V danom prípade vyžadovaná skutková a právna kauzalita absentuje, a preto neprichádza do úvahy ani vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči ním ako obžalovaným. Pri trestnom čine porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zákona sa po objektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel neoprávnene vnikol do obydľia iného alebo neoprávnene zotrval v obydlí iného. Za neoprávnené vniknutie do obydľia iného treba považovať každé nežiadúce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojdienie do obydľia, ktorým sa zasahuje do domovej slobody (porov. R 11/1997). Naplnenie označeného zákonného znaku v ich konaní je objektívne vylúčené, opätovne vzhľadom na obsah svedeckej výpovede B. K. C. B. (poškodeného), voči ktorému malo smerovať deklarované protiprávne konanie obžalovaných, keď tento kategoricky poprel, aby obžalovaní protiprávne vnikli, či zotrvali v jeho rodinnom dome, a to vzhľadom na skutočnosť, že nemal nič proti tomu, aby ho (ich) obžalovaní navštevovali v rodinnom dome, čo podporuje aj skutočnosť, že obžalovaní mali legálne kľúče od ich rodinného domu a navyše obžalovaný A. C. B. mal v predmetnom rodinnom dome aj sídlo svojej obchodnej spoločnosti so súhlasom poškodených. Rovnako aj v prípade označeného trestného činu vzhľadom na namietanú absenciu zákonných znakov objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty, neprichádza do úvahy naplnenie ani zákonných znakov subjektívnej stránky, vo forme úmyselného zavinenia. Pri trestnom čine vydierania podľa § 189 Tr. zákona sa po objektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel nútil iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, a to prostredníctvom násillia, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy. Opätovne aj v tomto prípade naplnenie označeného zákonného znaku v konaní obžalovanej je vylúčené, vzhľadom na obsah svedeckej výpovede samotného poškodeného B. K. C. B., ktorý kategoricky poprel, vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.07.2021, aby sa mu ktokoľvek a akýmkoľvek spôsobom vyhrážal, či nútil k nejakému konaniu, tak ako sa to deklaruje v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Jednoducho súdom I. stupňa deklarovaný právny záver o tom, aby sa obžalovaná A. B. vyhrážala či nútili poškodeného k podpísaniu listiny o uznaní dlhu na sumu 80.000,- eur je v rozpore s obsahom jediného priameho dôkazu vo forme svedeckej výpovede poškodeného B. K. C. B.. Z uvedeného dôvodu (pre absenciu základných znakov objektívnej stránky neprichádza do úvahy ani naplnenie pojmových znakov subjektívnej stránky, vo forme úmyselného zavinenia. V uvedenom smere považujú napadnutý rozsudok za nepresvedčivý a nepreskúmateľný a vo svojich dôsledkoch aj za arbitrárny (svojoľný), pre absenciu relevantných skutkových okolností odôvodňujúcich prezentované právne závery. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhli, aby Krajský súd v Prešove, podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Tr. poriadku, napadnutý rozsudok Okresného súdu v Kežmarku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec tomuto vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a vo veci rozhodol.

Po oboznámením sa s dôvodmi odvolania oboch obžalovaných v rámci písomného vyjadrenia okresný prokurátor uviedol, že výsledky celého vykonaného dokazovania dostatočne preukazujú, že obžalovaná A. B. spáchala zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zákona, zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona a zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona a obžalovaný A. C. B. spáchal zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona a zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku, a v nadväznosti na uvedenú právnu kvalifikáciu skutku, zohľadniac osoby obžalovaných, ich bezúhonnosť vzhľadom na skutočnosť, že doposiaľ u nich neboli evidované

odsúdenia za trestnú činnosť ani postihy za priestupky, osobitne vyhodnotiac pomery u obžalovanej A. B., vo vzťahu ku ktorej bolo pri ukladaní trestu použité ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona, zároveň berúc do úvahy charakter trestných činov, pre ktoré sú obaja obžalovaní stíhaní a okolnosti, za ktorých mali byť spáchané, je dôvodnené uložené tresty považovať za zodpovedajúce zásadám ukladania trestov stanovených Trestným zákonom, preto rozsudok možno v celom rozsahu hodnotiť ako zákonný a správny. Navrhol preto odvolania oboch obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania okresným prokurátorom ako osobou na to oprávnenou, krajský súd nezistil dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktorým predchádzalo, prihliadajúc pritom na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a zistil, že odvolanie oboch obžalovaných je dôvodné.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy v celom rozsahu potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie, čo je podmienkou aj pre oslobodenie obžalovaných spod obžaloby. Oslobodenie páchatel'a spod obžaloby si totižto po vykonanom dokazovaní vyžaduje záver, že v prejednávanej veci už nie je možné vykonať žiadne známe a dostupné dôkazy.

Svoje skutkové, ale aj právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a aj napriek tomu, že sa odvolací súd s jeho argumentáciou nestotožnil v podrobnostiach na komplexnú sumarizáciu sumy produkovaných dôkazov a skutočností z nich plynúcich odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené, na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaných tak, ako je to uvedené vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaných prezentovaným aj v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní.

V prvom rade na tomto mieste považuje krajský súd za potrebné zvýrazniť, že vo všeobecnosti každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť a teda do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V kontexte uvedeného krajský súd zistil, že obaja obžalovaní aj prostredníctvom svojich obhajcov, no napokon ani okresný prokurátor nenamietali rozsah vykonaného dokazovania, ďalšie dôkazy vo svojej podstate vykonať nenavrhl a obaja obžalovaní v konfrontácii s argumentáciou okresného súdu prezentovanou v odôvodnení napadnutého rozsudku hodnotia dôkazy zo svojho pohľadu konštatujúc, ktoré považujú za rozhodné a podstatné pre ustálenie skutkového stavu, no najmä pre právne posúdenie konania im kladeného za vinu, poukazujúc na oproti tomu stojace dôkazy, o ktoré oprel svoj záver o vine okresný súd, ktoré podľa nich vyznievajú v ich neprospech a ktoré do ich komparácie zjavne zahrnul, aj napriek tomu, že opakovane poukazovali na ich zásadnú procesnú závadnosť.

K obhajobou namietanému nezákonnému postupu okresného súdu pokiaľ postupom podľa § 269 Tr. poriadku mal na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.03.2022 prečítať trestné oznámenie B. K. C. B. zo dňa 17.04.2015 a jeho doplnenie vykonané podľa § 196 ods. 1 Tr. poriadku, v prvom rade krajský súd uvádza, že ide o úkon, uvádzané trestné oznámenie poškodeného B. K. C. B. a jeho doplnenie zo dňa 17.04.2015, ktorý bol vykonaný pred začatím trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku, čo plynie aj z odôvodnenia uznesenia vyšetrovateľa OR PZ Kežmarok, odboru kriminálnej polície, oddelenia vyšetrovania zo dňa 21.04.2015 pod ČVS:ORP-114/VYS-KK– 2015, keďže vydaním tohto uznesenia nielen bolo začaté trestné stíhanie vo veci, ale súčasne aj vznesené obvinenie podľa § 206 Tr. poriadku obom obžalovaným A. C. B. a A. B., kde podkladom pre vznesenie obvinenia bolo jednak trestné oznámenie poškodeného B. K. C. B. zo dňa 17.04.2015 a jednak výsluch zo dňa 21.04.2015 podľa § 196 ods. 2 Tr. poriadku A. L. N., A. A. B. a A. H. ako osôb vypovedajúcich k okolnostiam týkajúcim sa podozrenia zo spáchania trestného činu v tom čase, pred vznesením obvinenia obom obžalovaným a to všetko (trestné oznámenie a jeho doplnenie, včítane výsluchu osôb podľa § 196 ods. 2 Tr. poriadku, ako uvádza vyšetrovateľ) pred začiatkom prípravného konania.

Je preto potrebné v tejto súvislosti pripomenúť, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/2/2013 z 30. apríla 2013 trestné oznámenie spadá procesne do kategórie „všetkého“ v zmysle § 119 ods 2 (teraz ods. 3) Tr. poriadku, lebo za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona vrátane „oznámenia“. Trestné oznámenie preto môže byť na hlavnom pojednávaní čítané ako listinný dôkaz podľa § 269 Tr. poriadku. To platí bez ohľadu na okolnosť, že oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu je podnetom na začatie trestného stíhania. Tu je však potrebné podľa názoru krajského súdu zvýrazniť, že okolnosť, že oznamovateľom formou listinného dôkazu je poškodený alebo iný svedok, však nenahrádza jeho výpoveď.

Písomné oznámenie, resp. trestné oznámenie je nepochybne aktom vykonaným v súlade s ustanovením § 196 ods. 1 Tr. poriadku, ale v predprípravnom konaní, pred začatím trestného stíhania. Ide teda o zákonný spôsob jeho vyhotovenia a podania, potom aj získania oprávneným subjektom. Je tým splnená formálna (procesná) podmienka vyžadovaná zákonom na vykonanie konkrétneho (listinného) dôkazu. Splnenie aj obsahovej (materiálnej) podmienky predpokladá, aby bol dôkaz zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré môže byť použitý. Avšak ani v prípade splnenia oboch uvedených podmienok trestné oznámenie – vykonané ako listinný dôkaz prečítaním jeho obsahu, nenahrádza výsluch oznamovateľa ako svedka, hoci aj v pozícii poškodeného. (Primerane pozri aj - Zo súdnej praxe, Wolters Kluwer, Bratislava, r. 2015, č. 1, s. 36, 38).

Opierajúc sa o uvedené, má krajský súd za to, že pokiaľ okresný súd trestné oznámenie poškodeného prečítal, nepostupoval v rozpore procesným predpisom, nakoľko tento listinný dôkaz bol získaný v súlade s Trestným poriadkom a vyhotovený (vykonaný) za účelom ním procesným predpisom predpokladaným (podklad pre opísanie základných skutočností podstatných pre posúdenie podozrenia zo spáchania protiprávneho konania páchatelom činu) no súčasne platí, že po obsahovej stránke, aj vzhľadom na neúplný rozsah zákonného poučenia pred podaním trestného oznámenia osoby podávajúcej ústne do zápisnice trestné oznámenie (poučenie osoby vypovedajúcej v procesnom postavení svedka, resp. svedka poškodeného), nemôže byť postavené na roveň zákonne v súlade s procesným predpisom vykonanej výpovede pôvodne oznamovateľa, následne v procesnom postavení svedka, už vôbec na roveň výpovede svedka poškodeného.

K dôkaznej hodnote priznania sa obžalovaných v skutku im kladeného za vinu spôsobom opísaným v ich výpovediach zo dňa 09.06.2015 (ešte prípravnom konaní) sa vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril už okresný súd, na čo v celosti odkazuje aj krajský súd, ktorý ich práve z dôvodu po obsahovej stránke nepovažoval za zásadne výpovedné, keďže sa obaja obžalovaní (v tom čase obvinení) žiadnym spôsobom nevyjadrili k samotnému skutku im kladeného za vinu, konkrétne k skutkovým okolnostiam, spôsobu spáchania činu a pohnútok (motívu) k nemu vedúcich, osvedčujúcich úmysel obžalovaných (zavinenie), ktorý by zahŕňal ich protiprávne konanie.

Ďalej aj námietku obžalovaných, že jedným z prezentovaných dôvodov, prečo neboli splnené podmienky podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku pre čítanie zápisnice o výpovedi svedka B. K. C. B., na hlavnom pojednávaní, z prípravného konania, zo dňa 22.04.2015, bola skutočnosť, že pokiaľ označený svedok,

na hlavnom pojednávaní 22.07.2015 po zákonom poučení najmä podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku nevyužil právo odmietnuť vypovedať a najsamprv v monologickej časti výpovede k veci vypovedal a následne vo vzťahu k dialogickej časti jeho výpovede, odmietol vypovedať s poukazom na ust. § 130 ods. 1 Tr. poriadku, tak využil priznané procesné právo v rozpore s jeho účelom a svojim procesným postavením v tomto trestnom konaní, nakoľko dôvodom vzniku práva na odopretie výpovede je samotná existencia uvedeného príbuzenského vzťahu svedka k obvinenému, pričom tento dôvod sa vzťahuje na výpoveď svedka ako celku (na rozdiel od práva obvineného odoprieť vypovedať podľa § 34 ods. 1 Tr. poriadku), krajský súd považuje za nedôvodnú.

Podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku (prvá veta), má totižto právo odoprieť výpoveď ako svedok príbuzný obvineného v priamom rade, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh.

Zákon v tomto ustanovení chráni svedkov pred psychickými stresmi a konfliktmi vo svedomí, ak by museli usvedčovať príbuzných (otca, brata atď.), teda pred voľbou, aby vypovedali voči príbuzným pravdivo, usvedčovali ich, a tak narušili príbuzenské vzťahy.

Krajský súd má za to, že uvedené ustanovenie je potrebné vykladať tak, že priznané právo svedkovi odoprieť vypovedať sa vzťahuje na skutočnosti, ktorými by mohol privodiť trestné stíhanie osobe, či inak poškodiť v prebiehajúcom trestnom konaní, ktorá je jeho najbližším príbuzným, pričom platí, že odopretie výpovede sa vzťahuje na jeho výpoveď ako celok, inak povedané, aby zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebol umožnený postup voči svedkovi, aby v časti výpovede, ktorú by mohli považovať za nepodstatnú pre účely trestného stíhania páchatel'a, svedkovi umožnili odoprieť výpoveď a v časti výpovede o iných skutočnostiach pre orgány činné v trestnom konaní trestnoprávne relevantné, aby pod hrozbou sankcie (či dokonca trestnoprávnych následkov), by musel svedok vypovedať pravdu, nič iné len pravdu o skutočnostiach, o ktorých má vedomosť voči osobe uvedenej v ust. § 130 ods. 1 Tr. poriadku.

Uvedené ustanovenie práve pre takéto prípady svedka voči takémuto „nátlaku zo strany štátu“ chráni, aby najbližšiemu príbuznému nemusel svojou výpoveďou poškodiť. Na druhej strane podľa názoru krajského súdu uvedené právo svedka odoprieť vypovedať mu predsa nezakazuje vypovedať vo veci, ak sa tak po zákonom poučení rozhodne a to aj – pozitívne - v prospech obvineného ako najbližšieho príbuzného, inak povedané toto právo je v plnom rozsahu v dispozícii svedka, aby pod hrozbou sankcie nemusel vypovedať voči najbližšiemu príbuznému a mal právo odoprieť vypovedať o skutočnostiach, ktoré považuje za negatívne vo vzťahu ku konaniu, ktoré sa mu má klásť za vinu.

Aj ďalší obžalovanými namietaný dôvod, prečo neboli splnené podmienky podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku, pre čítanie zápisnice o výpovedi svedka B. K. C. B., ale aj svedkyne A. A. B. na hlavnom pojednávaní, z prípravného konania, zo dňa 22.04.2015, nakoľko tieto boli vykonané pod ťarchou zásadnej procesnej vady spočívajúcej v zistení, že ich obhajca B. G. O. (v čase zadržania dňa 22.04.2015) bol prítomný len na časti výsluchu svedkyne poškodennej A. A. B., no najmä nebol prítomný na celom výsluchu svedka poškodeného K. C. B., a to po vznesení obvinenia obom obžalovaným a nakoľko tieto výpovede boli nosnými výpoveďami pre ustálenie skutkového stavu v posudzovanom prípade a menovaní svedkovia poškodení už následne v prebiehajúcom trestnom konaní k veci odmietli vypovedať, tak za danej situácie zjavne bolo zásadne porušené právo oboch obžalovaných na obhajobu, a preto takáto výpoveď (zakladá podstatnú vadu konania) je na hlavnom pojednávaní procesne nepoužiteľná a nemôže byť na hlavnom pojednávaní ani prečítaná postupom podľa § 263 ods. 3, resp. ods. 4 Tr. poriadku, krajský súd považuje za nedôvodný a už vyčerpávajúcu argumentáciu okresného súdu, ktorú si osvojil, dopĺňa o nasledovné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že krajský súd z obsahu spisu zistil, že v čase zadržania oboch obžalovaných dňa 22.04.2015 v čase 09:30 hod. po vznesení obvinenia dňa 21.04.2015 neexistoval dôvod nutnej obhajoby podľa § 37 ods. 1, 2 Tr. poriadku a obaja obvinení si pred samotným výsluchom v procesnom postavení obvinených riadne na plnú moc zvolili za obhajcu advokáta B. G. O., ktorý bol na ich výsluchu dňa 22.04.2015 osobne prítomný. Obaja obvinení po svojom výsluchu priamo do zápisnice o výsluchu obvineného v prítomnosti ich obhajcu boli súčasne poučení – upovedomení o tom, že vyšetrovateľ ešte v ten istý deň plánuje vypočuť v procesnom postavení svedkov poškodených B. K. C. B. a A. A. B. a umožnil im, resp. aj ich obhajcovi podľa § 213 ods. 1, 2 Tr. poriadku na týchto vyšetrovacích úkonoch účasť.

Ďalej obhajoba (a to v oboch v prípadoch obhajobných námietok predložených prostredníctvom advokátov A. C. P. a B. M. E.) bez opory vo vykonanom dokazovaní trvala na tom, že po tom ako obhajca B. O. oznámil vyšetrovateľovi PZ počas prebiehajúceho výsluchu A. A. B., že nie je na výsluch pripravený v dostatočnej miere, „mal požiadať o ich odloženie“ (oboch výsluchov svedkov poškodených B. K. C. B. a A. A. B.), nakoľko má iné neodkladné pracovné povinnosti mimo mesta, konkrétne Bratislave a príde najskôr až v piatok.

Z obsahu zápisnice o výsluchu svedka poškodeného A. A. B. zo dňa 22.04.2015 neplynie, nie je zaprotokolované v časti zápisnice, kedy sa mal obhajca (oboch obvinených) ospravedlniť a prebiehajúci úkon opustiť, aby súčasne mal požiadať, tak ako to tvrdí obhajoba, aj o „odloženie“ týchto výsluchov. Ďalej, ak obhajoba má za to, že vyšetrovateľ PZ mal ukončiť výsluch A. A. B., a tento výsluch poškodenej, no najmä B. K. C. B. dokončiť v iný vhodný termín (napr. na nasledujúci deň), tak asi nedopatrením opomína, že B. O. vyšetrovateľa výslovne (čo zase zaprotokolované je) upozornil na to, že sa môže vrátiť najskôr v piatok, bez udania časti dňa – (24.04.2015 pozn. súdu), pričom výsluch oboch poškodených bol realizovaný dňa 22.04.2015, čo bola streda, pričom obaja obvinení boli zadržaní, teda obmedzení na osobnej slobode v uvedený deň 22.04.2015 o 09:30 hod. a lehota (48 hodín) na rozhodnutie o zadržaných osobách mala teda uplynúť vyšetrovateľovi, resp. prokurátorovi dňa 24.04.2015 o 09.30 hod. § 85 ods. 4 Tr. poriadku, navyše je zjavné, že túto skutočnosť obhajca neoznámil ani svojim klientom, obvineným a nepoučil ich o tom, že teraz musí výsluch poškodených opustiť pre neodkladné povinnosti.

Krajský súd opierajúc sa o stručné zhrnutie zisteného skutkového stavu sumarizuje k namietanému porušeniu práva na obhajobu u oboch obžalovaných, že v posudzovanom prípade nešlo o povinnú obhajobu podľa 37 ods. 1,2 Tr. poriadku, pričom v rámci trestného konania si za včasnosť zvolenia obhajcu (aj jeho kvality), resp. žiadosť o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Tr. poriadku zodpovedá sám obvinený. Ďalej obhajca B. G. O. predsa nežiadal o odloženie prebiehajúcich úkonov na iný termín, len vyšetrovateľovi oznámil, že nie je pripravený a musí odísť, s tým, že najskôr sa vráti v piatok (24.04.2015), z dôvodu, že má neodkladné povinnosti v Bratislave, obžalovaní v rámci výsluchu v procesnom postavení obvinených, po oboznámení sa s nasledujúcimi úkonmi vyšetrovania, a to konkrétne plánovanými výsluchmi poškodených, vyšetrovateľovi neoznámili, že sa úkonov chcú zúčastniť, resp. že trvajú na tom, aby sa tieto úkony vykonali iba za účasti ich obhajcu, ktorý zase neoznámil obvineným, aspoň zo spisu to zistiteľné nie je, že prakticky počas prebiehajúcich úkonov musí odísť pre neodkladné povinnosti a nezúčastní sa ich, či sa nechcú úkonov zúčastniť sami, resp. či má na úkonoch zabezpečiť za seba náhradu, substitúciu. Napokon obaja obžalovaní ani samostatne, ani prostredníctvom obhajcu až do skončenia dokazovania v trestnom konaní, nežiadali opätovné vykonanie – zopakovanie výsluchu menovaných poškodených.

Za danej dôkaznej situácie krajský súd považoval výsluch svedkov poškodených B. K. C. B. a A. A. B. z prípravného konania zo dňa 22.04.2015 za procesne spôsobilý na vykonanie v súlade s postupom podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku.

V tomto kontexte potom krajský súd z obsahu vykonaného dokazovania zisťuje, že z výpovede poškodeného B. K. C. B. zo dňa 22.04.2015 je potom možné uviesť, po selekcii skutočností podstatných pre hodnotenie okresným súdom ustáleného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia, že potom, čo syn hľadal v dome wifi vežu, tak sa mu podarilo tzv. vyšmyknúť k vstupnej bráne, kde kričal o pomoc, kde pred tým mali byť zo strany obžalovanej vyhrážky, ktoré však bližšie boli špecifikované len v takom obsahu, že „či chce byť na dôchodku zdravý, či mu má zhorieť garáž, dom“ - pri bránke kričal o pomoc preto, aby odišli a opustili pozemok, ona mu roztrhala košeľu a syn ho pritom požiadal, aby išiel domov a nekričal, nebláznil a vrátil sa domov, inak povedané, aby nerobili hanbu na ulici, s čím poškodený súhlasil a do domu sa dobrovoľne vrátil – obžalovaná mu zobrala telefón s tým, že odtiaľ neodíde, pokiaľ nepodpíše ten papier – a vtedy mal strach, no súčasne poškodený považoval za potrebné zvýrazniť, že ak by bol s ňou sám, predsa je to len žena, tak by sa jej určite nebál. Napokon poškodený ešte zvýraznil, že zo syna A. C. B. nemal žiadne obavy, ani v jednom z prípadov sledovaných dní od 16.4.- 20.4.2015, kedy ich mal navštíviť a vytýkať im, že mu zrušili trvalý pobyt.

Oproti výpovedi svedka poškodeného zo dňa 22.04.2015 stoja jeho opakované vyjadrenia (aj vo forme písomných podaní) v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní, v ktorých aj v kontexte jeho posledne označenej výpovede ešte viac zvýrazňuje, že odstupom času ani správanie sa obžalovanej A. B. k

nemu a už vôbec nie aj svojho syna – obžalovaného A. C. B. nevnímal ako hrozbu, či nátlak. Pripustil konflikt so sprievodnými verbálnymi prejavmi, ktoré mali aj charakter slovných vyhrážok, avšak iba zo strany obžalovanej, ktoré však nepovažoval za tak intenzívne a ohrozujúce, aby mal mať obavu o svoje zdravie, či dokonca život a preto mal konať niečo a takým spôsobom, čo by inak nevykonával, či mal byť nedobrovoľne obmedzovaný vo svojom rozhodovaní či správaní, resp. v slobodnom pohybe.

Je pravdou, že syn - obžalovaný sa spolupodieľal na rekonštrukcii ich rodinného domu, o čom od začiatku nebol spor a v záujme nevyhrocovania ďalšieho konfliktu so synom a jeho priateľkou (teraz manželkou) bol ochotný podpísať nie len nimi predloženú listinu osvedčujúcu túto skutočnosť, ale aj s nimi dobrovoľne odísť na obecný úrad obnoviť synovi trvalý pobyt, kde po ceste na úrad, ale najmä v čase keď už boli na obecnom úrade aj z dôvodu opakovaného nesúhlasu jeho manželky A. A. B. s obnovením trvalého pobytu synovi a s tým spojeným potencionálnym konfliktom s manželkou, keďže by tak vykonal bez jej vedomia a súhlasu, si to rozmyslel a požiadal o pomoc tam prítomných úradníkov A. L. N. a A. Q. D., s tým, že tam nie je dobrovoľne. Obaja posledne menovaní svedkovia potom len potvrdzujú, že neboli svedkami akéhokoľvek agresívneho, či akokoľvek negatívneho konania a správania sa voči poškodenému zo strany obžalovaných v priestoroch obecného úradu s tým, že si na poškodenom B. K. C. B. všimli iné, oproti minulosti – tzv. zakríknuté správanie.

Ďalej pokiaľ okresný súd sa opiera aj o výpoveď svedkyne A. H. z prípravného konania z dôvodu neexistencie akejkoľvek rozpornosti oproti jej výpovedi na hlavnom pojednávaní, krajský súd poukazuje na jej opakované tvrdenia v prípravnom konaní, že po tom, čo videla konanie obžalovaných voči poškodenému, okamžite túto skutočnosť telefonicky oznámila (sprvu tvrdila, že dokonca aj osobne) priamo poškodenej A. A. B., manželke poškodeného B. K. B., no na hlavnom pojednávaní už tvrdila, že túto skutočnosť najskôr oznámila jej známej lekárke, kde potom čo sa jej zdôverila s týmto zážitkom, až z jej ambulancie zistila telefónne číslo na A. B., ktorej zavolała, čo videla. Tu je na mieste ešte zvýrazniť, že na hlavnom pojednávaní v rámci svojej výpovede posledne menovaná svedkyňa výslovne uviedla, že pokiaľ tak vypovedala, tak si „myslí“, že videla ako mal syn poškodeného a vtedy pre ňu neznáma žena nasilu ťahať poškodeného B. K. C. B. proti jeho vôli do domu tak, že ona ho držala pod pazuchu a obžalovaný ho ťahal za ruku, pričom čas jej prechodu (prejazdu) na bicykli popri bráne poškodených ako uviedla, mohol zodpovedať maximálne niekoľkým sekundám.

Taktiež pri konfrontácii výpovedí menovanej svedkyne a poškodeného krajský súd zisťuje, že poškodený B. K. B. ani raz nespomenul, aby v čase, kedy mal stáť pri vchodovej bránke (na ich dvor) a držať sa jej, resp. následne už na dvore, že by mal v tom čase zbadať po ulici prechádzať kohokoľvek a nieto ešte svedkyňu H., ktorá naopak opakovane tvrdila, že keď prechádzala (na bicykli) okolo ich dvora, tak práve v tom čase sa poškodený ešte stihol otočiť, keďže ju zaregistroval na ulici a práve vtedy sa mal ešte začať viac vzpierať obžalovaným a volať smerom k nej o pomoc.

Poškodený napokon hodnotiac svoju reakciu na správanie svojho syna obžalovaného a jeho vtedajšej priateľky (dnes manželky) obžalovanej - kedy mali, najmä jeho syn - obžalovaný, ich opakovane navštevovať a aj za vyhrotenia konfliktnej situácie s rodičmi žiadať, aby mu obnovili jeho trvalý pobyt v ich rodinnom dome a to aj z pohľadu tej skutočnosti, že sa mal obžalovaný reálne spolupodieľať na rekonštrukcii časti ich rodinného domu – konštatoval, že táto reakcia bola podľa neho v tom čase priamo úmerná vzniknutej situácii, ktorú s odstupom času nemal vnímať až takto dramaticky a mal ju riešiť inak. Ich jediným cieľom spolu s manželkou bolo, aby si syn uvedomil, že s jeho novým vzťahom s A. B. (pôvodne D. už terajšou manželkou), kvôli ktorej sa mal rozsvieť s bývalou manželkou, nesúhlasili a preto si nepriali, aby ich obaja spolu súčasne navštevovali v ich rodinnom dome.

Krajský súd opierajúc sa o doposiaľ uvedené zákonne vykonané dôkazy v rámci trestného konania v posudzovanom prípade sumarizuje nasledovné.

Svedkyňa H. vo výpovedi opisuje správanie sa poškodeného na ich dvore tak, ako sama uvádza, že to čo mala vidieť, si myslí, že to bolo tak a súčasne ho mohla vnímať prechádzajúc na bicykli len pár sekúnd, bez toho, aby vylúčila skutočnosť, že pred bránou rodinného domu poškodeného bolo v tom čase zaparkované osobné motorové vozidlo obžalovaného A. C. B., ktoré zjavne muselo čiastočne zakrývať časť výhľadu na priestor pri vstupnej bránke, resp. priestor dvora pred domom, pričom sám poškodený nepotvrdil jej tvrdenie, že práve v momente, keď mala prechádzať okolo ich dvora, tak ju mal zbadať

a ešte viac sa začať vzpierať obom obžalovaným počas toho, ako ho ťahali do domu a kričať pritom o pomoc.

Ďalej obaja svedkovia A. L. N. a A. Q. D., ako už bolo signalizované, potom len potvrdzujú, že neboli svedkom akéhokoľvek agresívneho, či akokoľvek negatívneho konania a správania sa voči poškodenému zo strany obžalovaných v priestoroch obecného úradu s tým, že si na poškodenom B. K. C. B. všimli iné, oproti minulosti – tzv. zakríknuté správanie.

A napokon samotná poškodená A. A. B., ktorá tiež odmietla k skutkovému deju opísanému vo výrokovvej vete v napadnutom rozsudku na hlavnom pojednávaní vypovedať, opisuje vo svojej výpovedi z prípravného konania zo dňa 22.04.2015 maximálne stručne, nie v celom rozsahu ako je opísaný v rozsudku, čo jej manžel poškodený B. K. C. B. mal dňa 17.04.2015 zažiť s obžalovanými až do jej príchodu na obecný úrad, čiže len skutočnosti, ktoré mala mať od neho sprostredkovane, bez tohto, aby bola priamym svedkom správania sa obžalovaných.

Za danej dôkaznej situácie v kontexte doposiaľ uvedeného opierajúc sa o obsah jediného dôkazu, hore sumarizovanej výpovede poškodeného zo dňa 22.04.2015, v rámci ktorej sa konkrétne vyjadril aj to len k časti skutkových okolností opísaných v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ako zákonne a procesne spôsobilého na vykonanie na hlavnom pojednávaní, na ktorom poškodený B. K. C. B. zo zákonných dôvodov odmietol k samotnému skutku a jeho priebehu vypovedať, je zrejmé, že bez použitia skutočností plynúcich po obsahovej stránke z vyjadrenia poškodeného v jeho trestnom oznámení a jeho doplnení zo dňa 17.04.2015, nie je možné bez rozumných pochybností ustáliť skutkový stav tak, ako je opísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku, no predovšetkým ho nie je možné právne posúdiť v súlade s obžalobným návrhom, ktorý si okresný súd v celosti osvojil.

Aj výpovede hore uvádzaných svedkov, ktorí mali byť priamo svedkami správania sa obžalovaných voči poškodenému len v určitých častiach dňa a teda skutkového deja a mali byť podľa názoru okresného súdu v logických súvislostiach na seba nadväzujúce - však opäť bez opory v základnej štruktúre a konštrukcii skutkového deja opísaného v trestnom oznámení poškodeného B. K. C. B. a v jeho doplnení zo dňa 17.04.2015, ktorý sa preniesol napokon aj do skutkovej vety napadnutého rozsudku – nemôžu v posudzovanom prípade vytvárať spoľahlivý podklad pre nesporný záver o riadne ustálenom skutkovom stave pre meritórne rozhodnutie v posudzovanej veci, no najmä jeho právneho posúdenia v prípade obžalovanej A. B. ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zákona, a u oboch obžalovaných ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona a zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona. Bez rozumných pochybností nie je možné teda ustáliť, či obžalovaní bez súhlasu a proti vôli oprávnených osôb - poškodených, vošli cez uzamknutú bránu na oplotený dvor rodinného domu poškodených; napriek trojnásobnej výzve majiteľa domu, aby dom opustili, výzvy nerešpektovali a v dome ostali; poškodenému bránili odísť z obývacej izby a opustiť rodinný dom; dobehli poškodeného pri bráne rodinného domu, od ktorej sa ho snažili odtrhnúť a vtiahnuť späť do domu; kričali, že poškodený musí podpísať listinu preukazujúcu vklad jeho syna A. C. B., v sume 80.000,- eur do rekonštrukcie domu (len vo vzťahu k obžalovanej A. B.).

Krajský súd má súčasne zato, že aj pri odhliadnutí od hore ustáleného zistenia týkajúceho sa pochybností o riadne ustálenom skutkovom stave, pri alternatíve a jeho ponechaní bez zmeny tak, ako je opísaný v napadnutom rozsudku, existujú zásadné pochybnosti o jeho riadnom právnom posúdení vo vzťahu k obžalovanej A. B., že v skutkovej vete rozsudku opísané konanie obžalovanej napĺňa kvalifikačný znak, že sa ho mala dopustiť práve pre vek poškodeného/ných, ako chránených osôb, osôb vo vyššom veku, resp. blízkych osôb ako predpokladá ust. § 139 ods. 1 písm. c/, e/ Tr. zákona v spojení s ust. § 127 ods. 2,3 Tr. zákona, čím mohla očakávať, príkladmo menej účinnú obranu z ich strany voči jej protiprávnemu konaniu (pozri primerane R 117/2014). Túto skutkovú okolnosť ako prísnejší kvalifikačný moment spáchania trestného činu – na chránenej osobe, nielenže skutkový dej neobsahuje (neopisuje), ale ani produkované dokazovanie túto skutočnosť nezahŕňalo a žiadny dôkaz v tomto smere, okrem všeobecne známej skutočnosti o dôchodkovom veku poškodených, zjavne vykonaný nebol a rovnako tak pre krajský súd sa javí ako nepochopiteľný záver okresného súdu o tom, že mohli v tom čase byť poškodení s obžalovanou vo vzťahu blízkych osôb, keď práve dôvodom pre zrušenie trvalého pobytu pre ich syna - obžalovaného bola práve skutočnosť, že nesúhlasili s jeho novým vzťahom, s novou partnerkou, pre ktorú sa mal obžalovaný aj rozviešť.

Napokon za dôkaznej situácie, keď obaja poškodení A. A. B. a B. K. C. B., no najmä posledne menovaný opakovane zdôrazňoval,

že oni nemali žiadne námietky, aby ich syn obžalovaný A. C. B. ich navštevoval v ich rodinnom dome, kedy uznal za vhodné, mal stále kľúče od brány dvora a garážovej brány a ich rodinný dom bol stále (a aj stále je) sídlom jeho obchodnej spoločnosti J., s.r.o., a to aj po zrušení jeho trvalého pobytu, ktorý mal byť signálom pre neho, aby rešpektoval ich negatívny názor na jeho nový vzťah s A. B., krajský súd má zato, že existujú a aj existovali dôvodné pochybnosti, aby bez rozumných pochybností ustálené konanie kladené za vinu obžalovanému A. C. B. vôbec napĺňalo základnú skutkovú podstatu jednej zo žalovanej trestnej činnosti a to zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona.

No súčasne krajský súd mal zato, že v danom prípade výsledky hodnotenia vykonaných dôkazov, pri existencii zásadnej dôkaznej núdze – nie je zrejmé, aké dôkazy je ešte možné vykonať – neumožňujú bez rozumných pochybností ani urobiť záver, aby sa skutok kladený za vinu obžalovaným vôbec stal tak, ako je jeho skutkový dej opísaný v obžalobnom návrhu (rovnako aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku), čo je rozhodujúci predpoklad pre naplnenie skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že na preukázanie viny obžalovaným vo všeobecnosti platí, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaných, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Hodnotiac preto tieto dôkazy vo svojom súhrne aj krajský súd nemohol v posudzovanom prípade urobiť bez rozumných pochybností jednoznačný záver o vine obžalovaných tak, ako im bola kladená za vinu v obžalobnom návrhu okresného prokurátora.

Krajský súd má zato, že v prejednávanom prípade za danej dôkaznej situácie, ak už nie sú k dispozícii na vykonanie ďalšie dôkazy a za existencie takýchto zásadných pochybností o preukázaní viny obžalovaným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti je namieste v posudzovanom prípade použiť jedno zo základných procesných pravidiel a to v pochybnosti v prospech páchatel'a - in dubio pro reo – pretože skutok nie je trestným činom, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní, preto ich podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodil spod obžaloby.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd považoval odvolanie obžalovaných A. B. a A. C. B. za dôvodné a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.  
jednomyseľne

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.